XXI. évfolyam 51. szám Ára: 1 forint 1965. december 23

Pusztai Pál rajza

— Esküszöm, szívem, hogy a fa alatt találtam!...

A SZEGÉNY AMERIKAI KISFIÚ PANASZAI

ÍRTA ÉS RAJZOLTA FEIFFER (NEW YORK HERALD TRIBUNE)

Az iskolában mindenből kitűnően vizsgáztam.

A gyerekek azt kérdezték tőlem: „Hogy csináltad ezt, Joey?"

Én azt válaszoltam: „Tanultam."

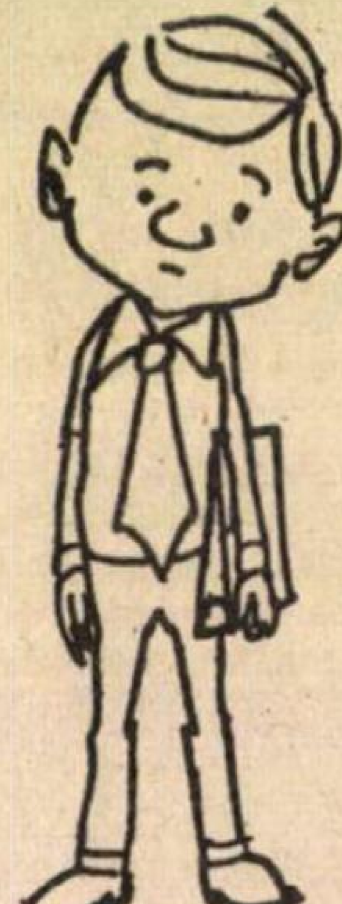

Ezek után nem akartak többé játszani velem. „Itt az agyközpont! Itt a professzor!" -- kiáltoztak gúnyosan.

A papám dühös lett, és azt ordította: „Azt akarom, hogy normális amerikai fiú légy!"

Végül is szégyenkezve el kellett költöznünk egy másik kerületbe.

Új iskolába iratkoztam, és a vizsgáim mindig kitűnőre sikerültek.

A gyerekek azt kérdezgetik: „Hogy csináltad, Joey?"

De most már így válaszolok: „Csaltam!"

Milyen jó, hogy végre rendes amerikai gyereknek néznek!

Egy mai szerelem története

Reggel, 9 óra 40 perc.

Közepes minőségű hópelyhek hullottak a szürke égből. Géza cigarettára gyújtott, és unottan bámult ki a bisztró ablakán. Ekkor nyílt az ajtó, és hideg hószemcsékkel törékeny vállain, belépett a bisztróba Magda.

A szomszéd asztalnál Géza úgy érezte, kétszázhúsz voltos háztartási áram fut át az erein. Kábultan, hunyorogva bámulta a csodálatos nőt. Csalhatatlanul tudta, hogy megtalálta Őt, az Igazit. A lányhoz lépett, és rekedt hangon így szólt:

– Kezitcsókolom. Engedje meg, hogy bemutatkozzam. Beszélgessünk egy kicsit. Apátlan, anyátlan árva vagyok, s nagyon nehéz így egyedül.

– Ilyenkor, pénteken, háromnegyed tíz és tíz között én is mindig olyan egyedül érzem magam – mosolygott szelíden Magda.

10 óra 30 perc.

Bácskai rizses hússal megitták a pertut, aztán a bisztróból – hozzájárulással – kiléptek az utcára.

11 óra 10 perc.

– Még soha senkit nem szerettem úgy, mint téged! – kiáltotta parázsló szenvedéllyel Géza.

– Őszinte fiúnak látszol. Hiszek neked – suttogta szédülten Magda.

– Szeretsz?

– Egyetlenem.

S forró csókban forrtak össze az éjjel-nappal Közértben.

12 óra 5 perc.

– Almazöld konyhabútort szeretnék... Az olyan barátságos és megnyugtató. S ragaszkodom a külön hálószobához – mondta határozottan Magda.

– Rendben van. Úgy is horkolok egy kicsit – bólogatott beleegyezően Géza.

13 óra 15 perc.

– Ne haragudj, de az esküvőre csak a legszűkebb rokonságot hívjuk el. Ostobaságnak tartom a százszemélyes lagzit. Minek kell elkölteni egy csomó pénzt? Jól jön az a fészekrakáshoz. Nem igaz? – kérdezte gyengéden Magda.

És a közeli áruházban megvásárolták az anyagot a menyasszonyi ruhához.

14 óra 50 perc.

– Gyere, itt lakom a szomszédban.

17 óra 25 perc.

Szótlanul jöttek lefelé a rozoga lépcsőn. Nem volt mondanivalójuk egymáshoz. Mint ezüst lakodalmat megért, öreg házasoknak, akik huszonöt esztendő alatt már minden témát kimerítettek. A kapu előtt megálltak.

– Te merre mész? – érdeklődött unottan a fiú.

– A Körút felé.

– Jó. Én éppen az ellenkező irányban. Akkor mehetünk külön. De azért, remélem, jó barátok maradunk?

17 óra 40 perc.

Magda megállt egy kirakat előtt, és hosszan elbámészkodott. Új hócipőt akart vásárolni. Részletesen, alaposan tanulmányozta a különböző fazonokat. Vajon illik-e majd a cipő a télikabátjához? Kényelmes lesz-e, tartós lesz-e, összeillenek-e majd a cipővel? Mert Magda az a nő volt, aki tudta, hogy egy cipővásárlást soha nem szabad elsietni.

Galambos Szilveszter

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

GONDOLATOK A STATIKUS VÍZÁLLÓSÁGRÓL

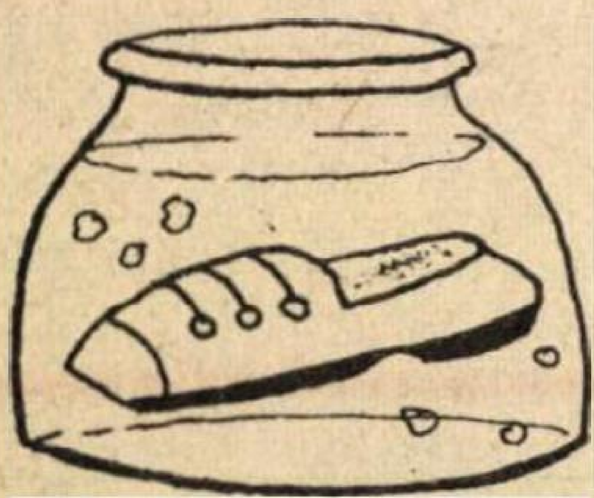
— Minden bőrtalpú cipő átengedi a vizet. Ha vízhatlan cipőt akar, gumitalpút vegyen! — javasolták a cipőboltban, ahova betértem vásárolni. Hallgattam a szakember tanácsára, bár határozottan emlékszem, hogy a hátam mögött hagyott öt évtized során már volt szerencsém vízhatlan bőrtalpú cipőhöz is.

Vásároltam hát egy pár igen tetszetős, CEBO gyártmányú, gumitalpú, barna félcipőt, 250 forintért. Másnap úgy átengedte a vizet, mintha bőrtalpú lenne.

Reklamációmra felküldték a cipőt a Kereskedelmi Minőségellenőrző Intézetbe (Bp., VIII., József krt. 6.).

Meg is érkezett a tudományos válasz: „A reklamált egy pár férfi félcipő statikus vízállósága az ipar által szavatolt követelményeknek megfelel."

Feltenném a kérdést: ha a cipő statikus vízállósága az ipar által szavatolt követelményeknek megfelel, és a jóhiszemű vevő ennek ellenére esős időben mezítlábasnak érzi magát, akkor nem lehet esetleg a követelmények szintje körül valami hiba? Nem hiszem, hogy túlzottan szerénytelen igény egy gumitalpú cipővel szemben, hogy ne engedje át

a vizet. Vagy pedig tájékoztatni kellene a vevőt a vásárlás során, hogy a kezében levő cipő statikus vízállósága csak az ipar által szavatolt követelményeknek felel meg, egyébként átázik.

Legalább annyit közölt volna velem a KERMI, hogy melyik az a lábbeli, amelynek statikus vízállósága nekem is megfelelne, ugyanis sokat jövő-menő ember vagyok, és esős, vizes időben is kénytelen vagyok utazni.

Kellner Béla
megyei könyvtárigazgató
Kaposvár

Atoméhség

Barát József rajza

Erhard: Elnök úr, csak egyetlen lap kellene ahhoz, hogy ütőképes legyek...

Tánc és illemtan

— Igen, igen, olvastam, Sanyikám, és nemcsak hogy olvastam azt a vezércikket, hanem egyet is értek vele, teljes meggyőződéssel. Igenis, neveletlenek vagytok, kedves fiatalok, modorbeli bárdolatlanság, bárgyú fölényeskedés, rosszízű közömbösség, pimaszság jellemzi a mai fiatalok viselkedését, a te viselkedésedet is, Sanyikám, meg kell mondanom. Ami igaz, az igaz, neked sincs sok fogalmad az emberi illendőségről, az udvariasság, a jó modor kötelező normáiról, amelyek mégiscsak az európai civilizáció legfontosabb elemei közé tartoznak. Bizony, bizony, nem ártana feleleveníteni azt a régen elfelejtett tantárgyat, a tánc- és illemtant, hogy a mai fiatalok is elsajátíthassák az emberi érintkezés aranyszabályait, ahogyan a múltban is sokszáz millió ember egymás közötti érintkezését megkönnyítette az a valami, amit röviden jólneveltségnek lehetne nevezni.

— Micsoda! Máris kezded! Látod! Belevágsz a szavamba. Mi? Mit mondtál? Sanyikám, ne bosszants, ez mellébeszélés, nem erről van szó. Én is tudom, hogy osztálytársadalom volt, tőkés társadalom, nagybirtok meg militarizmus. Persze hogy a kapitalista kizsákmányolta a munkásait, kidobta őket, ha akarta, de halk szavú volt és jó modorú, rendszeresen mosakodott és fésülködött, mert akkor még törődtek az ilyesmivel. Még sohasem panaszkodtak sem a Riviérán sem Miamiban, hogy egy magyar gyáros, vagy földbirtokos udvariatlanul viselkedett volna.

— Tessék? Sanyikám, ne akard nekem fölfedezni a spanyolviaszt, eszem ágában sincs dicsérni a nagybirtokost, világéletemben elmarasztaló megjegyzéseket tettem rá, de az embertelenség még nem udvariatlanság, a kegyetlenség még nem modortalanság. Jó, jó, tudom, az arisztokraták magasan hordták az orrukat, de abban volt tartás, lelki nemesség, és az udvariasságra késztette a dolgozó parasztságot.

— Ugyan, ugyan! Mondd meg nekem, mikor engedtél előre egy idősebb hölgyet a villamoson? De csak láttad volna, milyen udvariasan engedtük mi előre a hölgyeket a légópincében, vagy amikor melaszért álltunk sorba, vagy hogy hogyan engedtük őket először szelni az utcán elhullott lóból! Van is nektek fogalmatok udvariasságról!

— Ide figyelj, Sanyikám, nincs igazad! Ha most bemegy az ember egy hivatalba, nem is fogadják a köszönését, traccsolnak, cigarettáznak, kávéznak! Te még nem is éltél akkor, amikor az embernek például a származását kellett igazolnia. Az a tisztviselő előzékenyen, szolgálatkészen vette át az okmányokat, ellenőrizte a családfát, meleg emberi hangon beszélt, s ha valami cvikli volt a származásban, még vigasztalta is az embert, hogy senki sem él örökké. Ma? Az ember már fél bemenni egy üzletbe, mert a kutya sem törődik vele!

— Nem erről van szó, Sanyikám, ne ködösíts! Eszem ágában sincs védeni az igazságtalanságokat, a deportálásokat. De az a csendőr köszönt, ha bement egy lakásba, s akit elvitt, azt maga elé engedte, nem úgy, mint ti. Mert akkor nem felejtették el a fiatalokat jó modorra nevelni!

— Micsoda? Nahát, ez szemtelenség! Miket beszélsz! Hogy ne dobjam be az albérleti prédikációt? Hogy a mi nemzedékünk jobban teszi, ha hallgat? Hogy milyen borzalmas dolgok történtek húsz-huszonöt évvel ezelőtt? Történtek, történtek, de nem modortalanul, nem az elemi udvariasság felrúgásával, nem ízléstelenül hosszú hajjal, nem cowboy-nadrágban, nem bömbölő zsebrádióval, nem hangoskodva! És ami azt illeti, hogy háborúztunk, hát igen, háborúztunk, de legalább köszöntünk egymásnak!

Feleki László

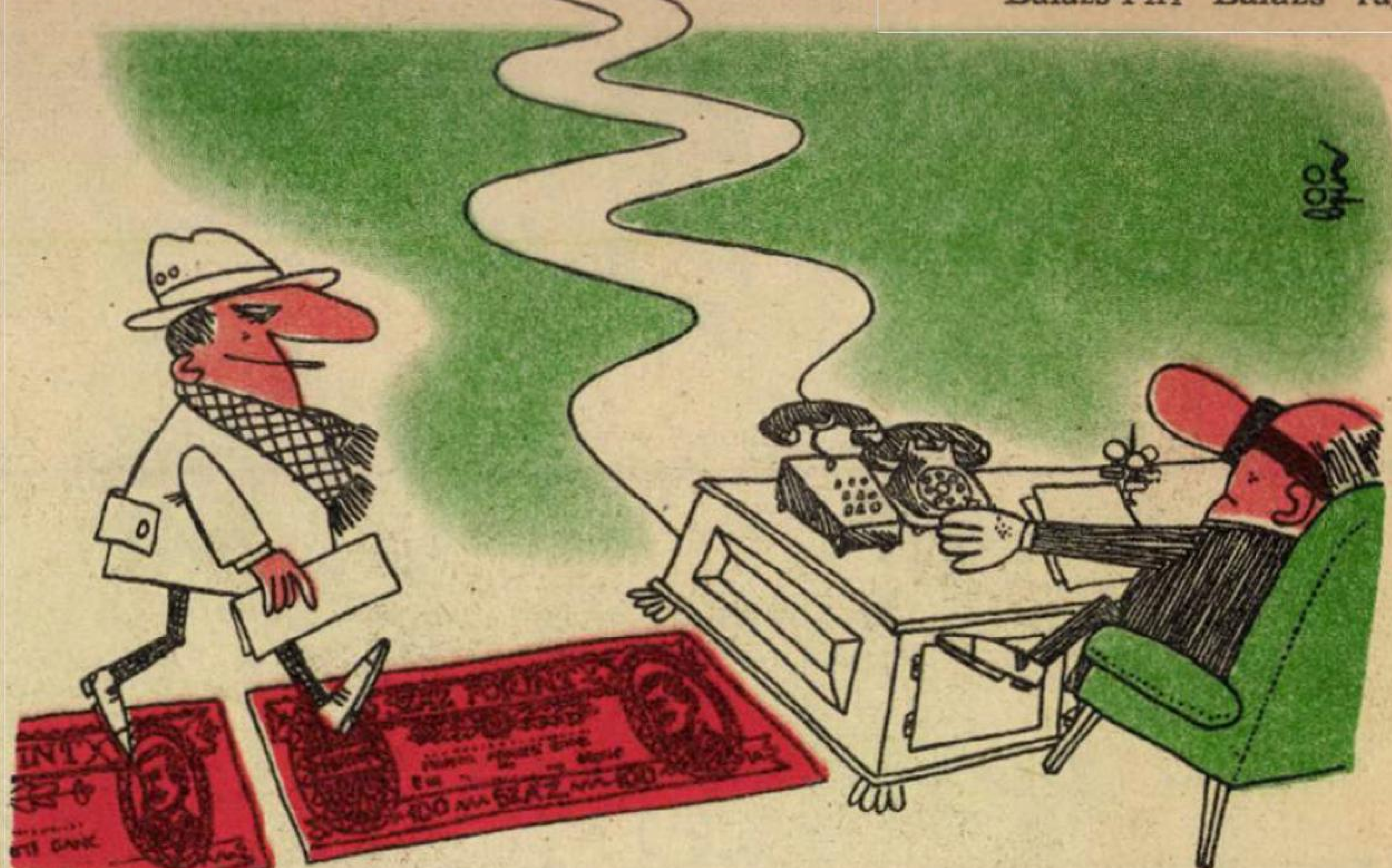
Az első nyilatkozat

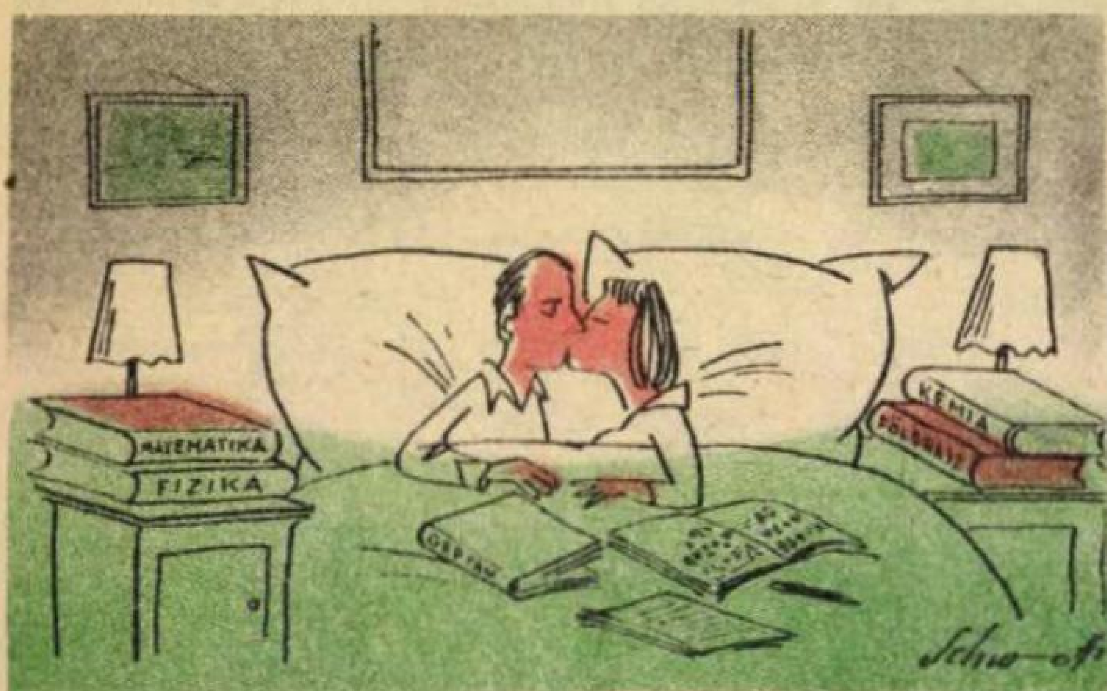
– Szeretném megérni a leszerelést...

A rövidebb út

Balázs-Piri Balázs rajza

Tanul a házaspár

Egy kis kikapcsolódás

A konkurrencia áldozata

– Tudod, olyan bankjegyeket gyártottam, mint az állam...

VANNAK MÉG ÖRÖMÖK

Boldogan, sugárzó arccal robban be a szobába a lányom:

– Anyu! Ötöst kaptam reszelésből!

Nem tagadom, elérzékenyülök a jó hír hallatára. Nagy öröm egy anyának az ilyesmi, és érthető, hogy határtalan büszkeséggel tekint gyermekére. Jó érzés elgondolni, hogy megtettünk mindent mi ketten, az iskola meg én, sodorja őt bárhová az élet, tépje bár a sors vihara, ő csak áll majd bátran, és reszel, tántoríthatatlanul.

Meséli még, hogy az osztályból néhányan gyenge osztályzatot kaptak a reszelésükre, még hallani is szörnyű az ilyesmit. Mi lesz ezekkel a szerencsétlen lányokkal? Kikerülnek az életbe, családot alapítanak, gyermeket nevelnek és mindezt anélkül, hogy reszelni kellőképpen megtanultak volna. Lehet, hogy a felületes szemlélő még boldognak is látja őket, de ez csak a látszat lesz, sajnos. Ezzel szemben, ha az én leányomhoz így szól majd leendő férje (legyen az bár hajóskapitány, nőgyógyász, vagy éjjeliőr), szóval, ha

azt mondja majd: „drágám, egy kissé összegyűlt a reszelnivalóm, nem tudnál segíteni nekem?", akkor majd Aranka magabiztosan szedi elő a reszelőt, és kéz a kézben reszelnek egy hosszú életen át.

Tudom, vannak még közöttünk olyanok is, akik ellenzik a leányok politechnikai oktatását, és olyanokat mondanak, hogy bárcsak inkább varrni tanítaná meg végre őket valaki. Igen, ezek majd későn döbbennek rá, hogy az élet túlhaladt rajtuk. Rólam példát vehet bárki, mert haladok az idők szelével, és még egyszer sem mondtam, hogy hülyeség a lányoknak reszelni a gimnáziumban. Jómagam például, amint értesültem Arankám új irányú képzéséről, legott jó pénzért eladtam a húsdarálónkat, és azóta a kislányom reszeli a marhahúst a vasárnapi fasírozotthoz.

Éppen most mondja a gyerek, hogy a jövő héten meg vasat fűrészelnek, istenem, elfutja a szememet a pára, nem, nem, Aranka, ennyi öröm sok egy napra!

G. Szabó Judit

Jucika és az eldugott ajándék

Pusztai Pál rajza

Vietnami karácsony

Várnai György rajza

Pesti beszélgetésfoszlány:
— Én is csak egy ember vagyok!
— Ne túlozzunk!...

*

A nyugatimádat egyik figyelemre méltó megnyilvánulásának voltam fültanúja a villamoson. Valaki áramszünetre panaszkodott. Szomszédja legyintett:

— Ugyan! Hol vagyunk mi Amerikától! Az áramszünet volt!

*

Füstszűrős cigaretta? Az is valami, de én már sorozatos kísérletek segítségével továbbfejlesztettem ezt a cigarettatípust. Feltaláltam a füst nélküli cigarettát. Egyáltalán nem füstöl, hiába szívják. Találmányom egészségügyi jelentőségét nem lehet eléggé túlbecsülni.

*

A TV-híradóban egy új bányász gyógyfürdő megnyitását mutatják be. A medencét egy bikinis leányzó avatja fel, amint mosolyogva száll vízbe. Valaki megjegyzi:

— Érdekes új viseletük van a vájároknak!

f. l.

Nők az első oldalon

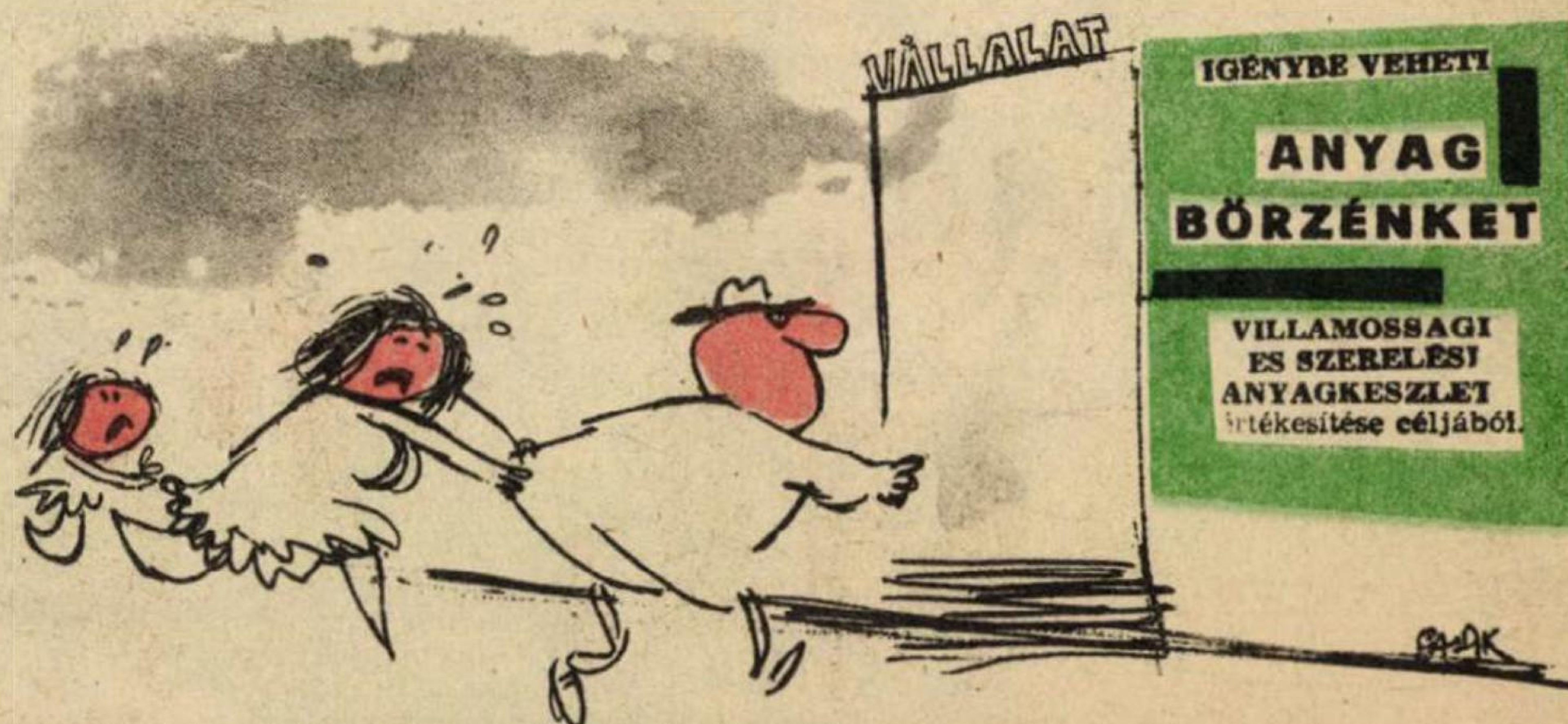
– Vajon hogy nézek ki címlapon?

A VERESÉG DERŰS OLDALA

Mint ismeretes, a New York-i polgármesteri választáson alulmaradt Mr. William F. Buckley. Vereségének a következő jó oldalát fedezte fel:

— Ha legközelebb üzemzavar lesz az áramszolgáltatásban, nem engem szidnak majd!

Könnyelműség

– Szeret játszani a börzén . . .

AZ AGGLEGÉNY

Pazarlása legfeljebb egy szimpla fekete és egy szeletke dobostorta erejéig terjedt. Az is csak vasárnaponként.

Ha nem született volna agglegénynek, és a fukarsága sem gátolta volna a nősülésben, akkor is agglegény maradt volna: bélyeget gyűjtött. Elvakult szenvedéllyel, tízéves korától — egész életében. Erre nem sajnált se pénzt, se fáradságot.

— Vagy bélyegre költök, vagy feleségre — mondta teljes komolysággal, minden cinizmus nélkül. — Telnek, múlnak az évek, a bélyeg egyre többet ér, az asszony egyre kevesebbet. Én bélyeget gyűjtök, más megnősül. Ki így, ki úgy.

Mert filozófus is volt, nemcsak banktisztviselő, és a bélyegek mellett szerette a nőket is. Különösen az asszonyokat. Az elváltakat még jobban szerette. Intim ügyeiről, kalandjairól nem beszélt, de azért mindig tudtuk, hogy kivel fut éppen. Egy kisvárosban semmi se maradhat titokban.

Ilyen volt János, a barátom.

Hagyományos fukarságát szerelmi fellángolásai sem tudták megtörni. Csak ritkán könnyelműsködött: egy szál piros rózsa, személyes kézbesítéssel, télen, öt szál nyáron, mert ilyenkor egy szál téli áráért ötöt is vásárolhatott a hetipiacon.

Kevés ruháját mindig jól vasaltan és rendben tartotta. Akár tíz évig is elhordott egy-egy öltönyt, de lehet, hogy húszig is. Spórolásból.

Szerény volt és csendes, művelt és fiúsan karcsú. Alkatilag volt ilyen, de meg sem hízhatott volna, annyira keveset evett. Sohasem lakott jól életében. Még az ételre is sajnálta a pénzt. Mindenre sajnálta, csak bélyegre nem.

*

Jóval a háború után láttam viszont, amikor egyszer felrándult Pestre. Éppen olyan kisfiúsan nézett rám, mint régen, pedig már közel járt az ötvenhez. Békebeli, elefántcsont-fogantyús sétapálcáját is úgy forgatta, mint azelőtt. Nem törődött azzal, hogy ez a műfaj már kiment a divatból.

Egy budai kiskocsmában ültünk le, vacsora utáni beszélgetésre. Én egy üveg bort rendeltem, ő egy üveg szódavizet.

— A régi vagy, János — mondtam enyhe gúnnyal —, semmit se változtál.

— Csak éppen tele vagyok gondddal.

— Megnősültél?

— Mit képzelsz?! Bélyeget gyűjtök.

— Régi szenvedélyed. Állásod?

— Főkönyvelő vagyok otthon, egy nagy vállalatnál.

— Ezért vagy tele gonddal?

— Dehogy ezért! Megcsal a házvezetőnőm...

— Hány éves? — kérdeztem, gondolván, hogy végre talán valami komolyabb nőügy áll a háttérben.

— Ne bomolj! Hatvankettő. Úgy értem, becsap, megcsal...

— Az más. De mivel tud téged becsapni?

— Levesz a kosztpénzből.

— Mennyit adsz havonta?

— Naponként adok... Ebédre, vacsorára tíz forintot.

— Gavallér vagy! — jegyeztem meg. — De ne hidd, hogy ebből a pénzből valamit is el lehet sikkasztani.

Gyalog kísértem Budáról a Keletihez.

*

Nemrég az igazgatója járt Pesten. A véletlen összehozott vele. János felől érdeklődtem.

— Csak jót tudok róla mondani, de nagyon fösvény. Persze éppen ezért főkönyvelőnek igazán kiváló, jobbat el sem lehet képzelni.

— Még mindig olyan szerényen él?

— Nem szerényen! Szegényen, a nagy jövedelméből. Néha megsajnálom, meghívom egy-egy duplára. Nagyon egyedül van.

— És elfogadja.

— Bármikor, viszonzás nélkül. Amikor megissza a duplát, hálás szemekkel néz rám, mint aki sohasem juthat egy pohár feketéhez.

— Ihatna, amennyi csak belefér.

— De nem iszik. Az enyémet viszont szívesen issza. Azt mondja ilyenkor, hogy „Háromszor adja ezt önnek vissza Ludas Matyi!"

— Furcsa. Miért mondja?

— Csak úgy. Ez a köszönete. Különc.

*

Most kaptam a hírt, hogy néhány héttel ezelőtt csendben eltávozott az élők honából. Olyan csendesen ment el, mint ahogyan élt, de zajos végrendeletet hagyott maga után.

Több mint négyszázezer forintot ér a bélyeggyűjteménye: ez a hagyaték. Letétbe helyezte a közjegyzőnél. Szegény Jánosom...

Húszezer forintot hagyott az igazgatójára. Túlteljesítette az ígéretét: nemcsak háromszor fizette vissza a duplákat.

Egyenként negyvenezer forintot hagyományozott a város hajdani és mai legszebb tíz asszonyára. Azokra az asszonyokra, akiket szívesen elvett volna feleségül, de akiket mégsem vett el. Inkább bélyeget gyűjtött. Így írta a végrendeletében. Tapintatból. Hogy ne kompromittálja az asszonyokat.

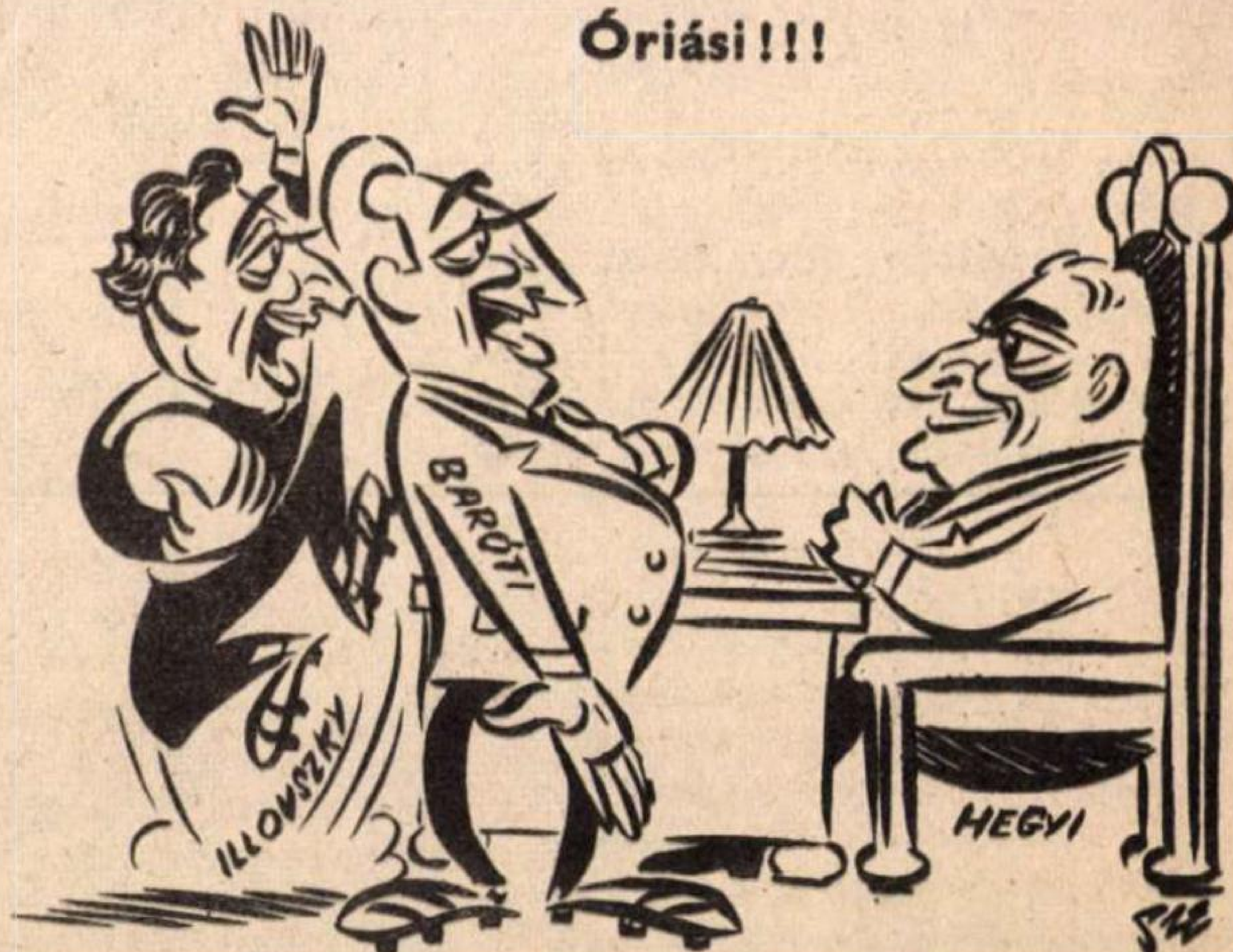
A város mégis kuncog és pletykál. Ahogyan már ez a mi kis városainkban szokásos. De az asszonyok vállalják az örökséget. És a férjek is vállalják. Egyikük sem tagadta meg. Hadd pletykáljanak!

Földes György

Vállalati dézsma

Óriási!!!

Baróti: Elnök úr! Egész Guatemala a lábainknál hever...

Ennivaló dolgok

1.

Az egyik nap a József krt. 9. sz. alatti rétesboltban négy diósrétest vettem, darabonként 3 forint 50 fillérért. Csupán egyet haraptam az illatozó süteményből, s azonmód elment minden étvágyam, mert olyan íze volt, mint a penészgomba és az epekő keverékének.

Szomorú gyomrom ezután már egy picurka rétest sem volt hajlandó bevenni; de még azt a felvilágosítást sem, amit a csinos és nagyon udvarias kiszolgálónő adott:

— Sajnos, a dió ilyenkor könnyen romlik . . .

Kiténferegtem a boltból. Rétest ugyan nem ettem, de a 14 forintomért legalább jót melegedtem.

Ambrus Zoltán
XX., Táncsics u. 65.

2.

Miért van az, hogy a cérnametélt — amelynek a nevéhez méltóan cérnavékonyságúnak kellene lenni — a spagettivel vetekszik vastagságban? Ennyire kikoptak már a tésztagyár matricái? Cseréljék ki mielőbb, mert ha tovább kopik a matricájuk, nem lehet majd megkülönböztetni a cérnametéltet a töltött makarónitól.

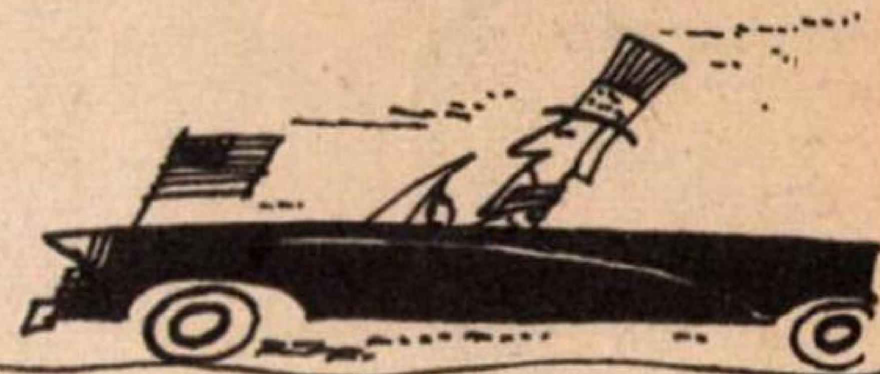
A. F.
VII., Wesselényi u. 71.

Közeledés

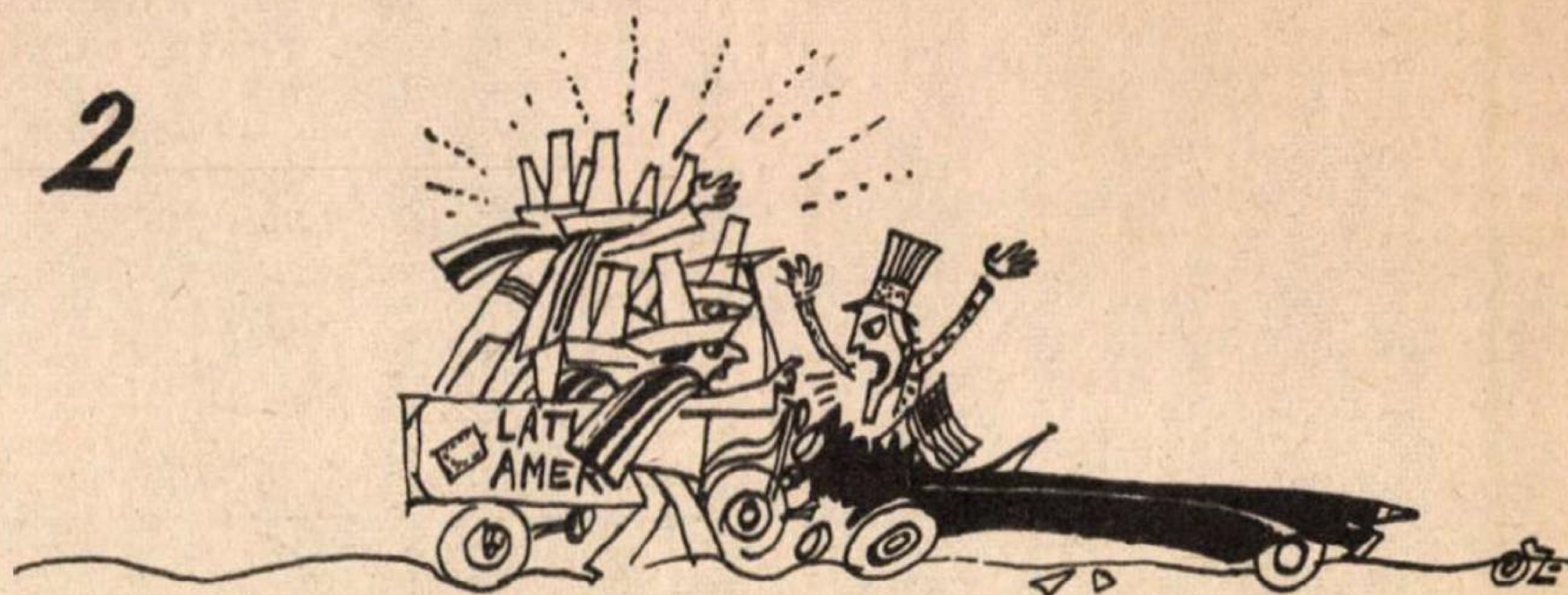
Szűr-Szabó József rajzai

1

2

KI KÉRI ?

Szabolcsi Géza illedelmesen kopogott, benyitott, köszönt, megállt az íróasztal előtt. Kemenes igazgató intett neki, hogy foglaljon helyet, aztán a telefon után nyúlt, és kiszólt a titkárságra:

— Kérem, ha Szabolcsi kartárssal végeztünk, délig ne kapcsoljon be senkit. Csak rendkívül fontos ügyben! Köszönöm.

Helyére tette a kagylót.

— Bocsáss meg — köhintett Szabolcsi —, egy kicsit szórakozott vagy ma, főnök.

— Miért?

— Megfeledkeztél arról, hogy már az új titkárnőd dolgozik odakint. Ez az első munkanapja nálunk. Senkit, semmit nem ismer. Hogyan dönthetné el szegényke, hogy mi számít rendkívül fontos ügynek, és mi nem?

Az igazgató mosolyogva rázta meg a fejét.

— Látod, épp ezért hívattalak. Kozákné kitűnően gépel, számol, gyorsír, az adminisztrációt is érti. Levizsgáztattam. De nekem ez kevés! Mellettem csak olyan titkárnő lehet hosszú életű, aki mindezeken felül még különleges képességekkel is rendelkezik, aki ösztönösen megérzi, hogy egy túlterhelt vezető számára melyek a fontos, halasztást nem tűrő ügyek, és eszerint intézkedik. Világos?

— Világos.

— Hát akkor kipróbáljuk, hogy megvan-e benne ez a hatodik érzék. Te most szépen visszaballagsz az odúdba, és városi vonalon keresel engem. Ismételten.

— Milyen ügyben?

— Ami eszedbe jut. A legkülönbözőbb helyekről, a legkülönbözőbb indokokkal. El tudod változtatni a hangod?

Szabolcsi vérig sértve emelkedett fel a székről.

— Én?! Én, aki az üzemi színjátszó körben felváltva alakítom Jágót és Mazsolát?! És te még azt kérdezed . . .

— Jó, jó, csak ne heveskedj. Hiszen ezért esett rád a választásom.

Szabolcsi méltóságteljesen vonult ki, de a folyosón már futott, mert nagyon is kedvére való volt a feladat, és alig várta, hogy hozzáláthasson. Berobbant a szobájába, lecsapott a telefonra, tárcsázott.

— Halló, itt a Főközpontból, Bakos. Kérem az igazgató kartársat. Sürgősen!

— Milyen ügyben? — érdeklődött udvariasan az új titkárnő.

— Hogyhogy milyen ügyben?! Hányszor mondjam magának, hogy a Főközpontból beszélek! Bakos a Főközpontból!

— Jegyeztem. Főközpont. Bakos kartárs. Azonnal visszahívni. Kemenes kartárs ugyanis pillanatnyilag házon kívül tartózkodik. Viszontlátásra, Bakos kartárs.

Klaccs!

Szabolcsi várt egy percet, aztán összecsücsörítette a száját, újból hívta a titkárságot.

— Halló — fuvolázta női hangon —, te vagy a Rezsőke új őrangyala, drágám? Szerbusz, itt Andrea. Adnád azt a rossz kisfiút?

— Szervusz, Teri vagyok. Ne haragudj, szívem, de nem kapcsolhatlak. Bakos kartárs van nála a Főközpontból. Üzensz valamit?

Klaccs!

Ezúttal Szabolcsi tette le a hallgatót, de csak annyi időre, hogy egy gyufaszálat szorítson a fogai közé.

— Halló! Én beszélhet miszter Kemenes menedzser úr?

— Ki kéri?

— Ó, kedves missz, én lenni a hazánkban tartózkodó ausztrál tőkepénzes, John Evribadi. Szó van exportrendelés . . .

— Zdrasztutye — csicseregte a vonal másik végén Kozákné. — Miszter igazgató, sajnos, csak délben jönni meg. Ő van vidék. Leszel szíves, akkor visszahívsz? Curükk rufen! Oké?

Klaccs!

Szabolcsi kiköpte a gyufaszálat, töprengett kicsit, aztán a házi vonalon tárcsázta a titkárságot.

— Halló, itt Kovács Tomi. A műszakról.

— Üdvözlöm. Mit óhajt?

— Kegyed az új titkárnő?

— Igen.

— Csókolom a kezét. Csöngessen már be az öreg fickóhoz, legyen olyan aranyos.

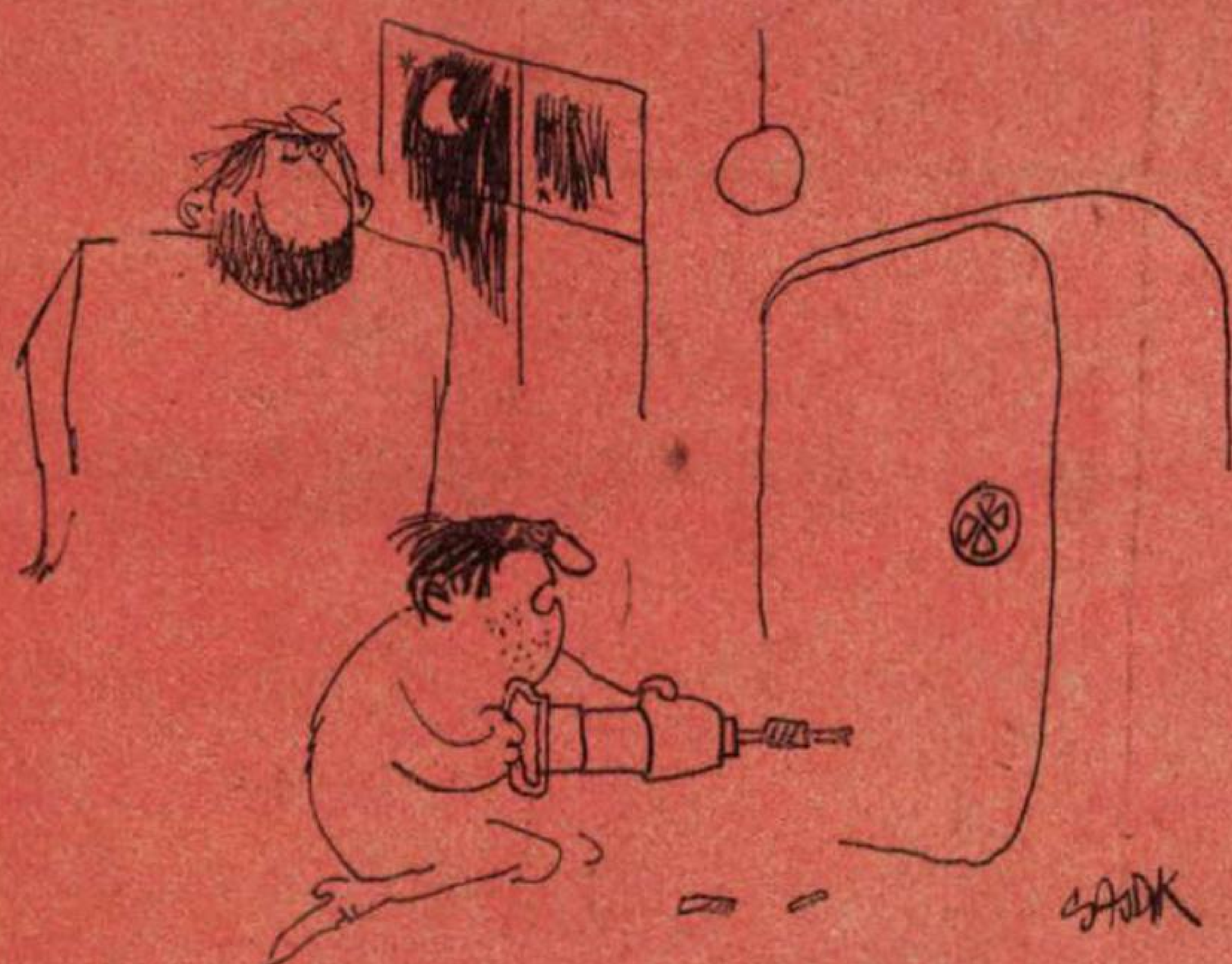
— Milyen ügyben?

— Képzelje, tündérke, talán sikerül az üzemi foci csapatba beújítanunk egy balszélsőt, a Cibakházi S. C.-ből. Csak lakás kellene neki itt Pesten, konyhabútor, és valami olyan munkakör . . .

— Pillanat! Kapcsolom az igazgató kartársat!

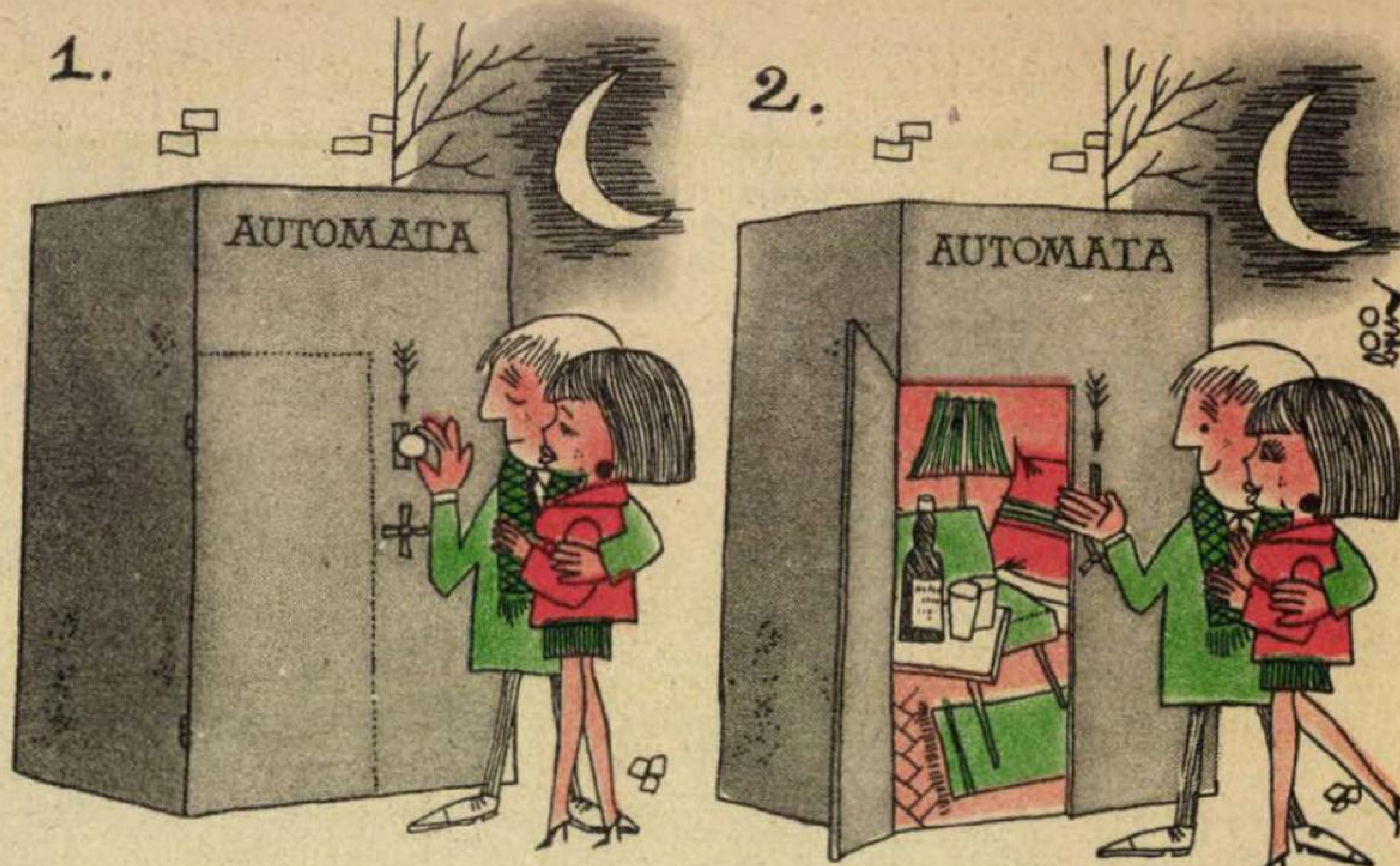
Kürti András

A dolgozók panasza

– Esküszöm, érdemes lenne beírni az újságnak! Már a második fúrófejem törik el...

Mesebeli automata

PINCÉR-ÁBRÁND

Az lesz a szép kor, amikor nemre és korra való
tekintet nélkül kötelező lesz a borravaló...!

CSAK GOURMANDOKNAK!

Akarsz ízes früstököt?
Reggelire süss tököt!

NOMÁD KÖRLEVÉL

Elmarad a holnapi paláver,
mert az eső a sátor alá ver!

IDEGES MÁGUS

Rosszul megy a mágia,
molesztálja Ágija,
ráüvölt hát mágikus
hangon, mondván: Ági, kuss!...

SARKI DIVAT

Azt vallják a pingvinek:
frakk is elég, ing minek?...

KÜLKERESKEDELMI VÍZIÓ

Az lenne az igazi export:
dollárért eladni a kekszport!

KÖNYVKRITIKA

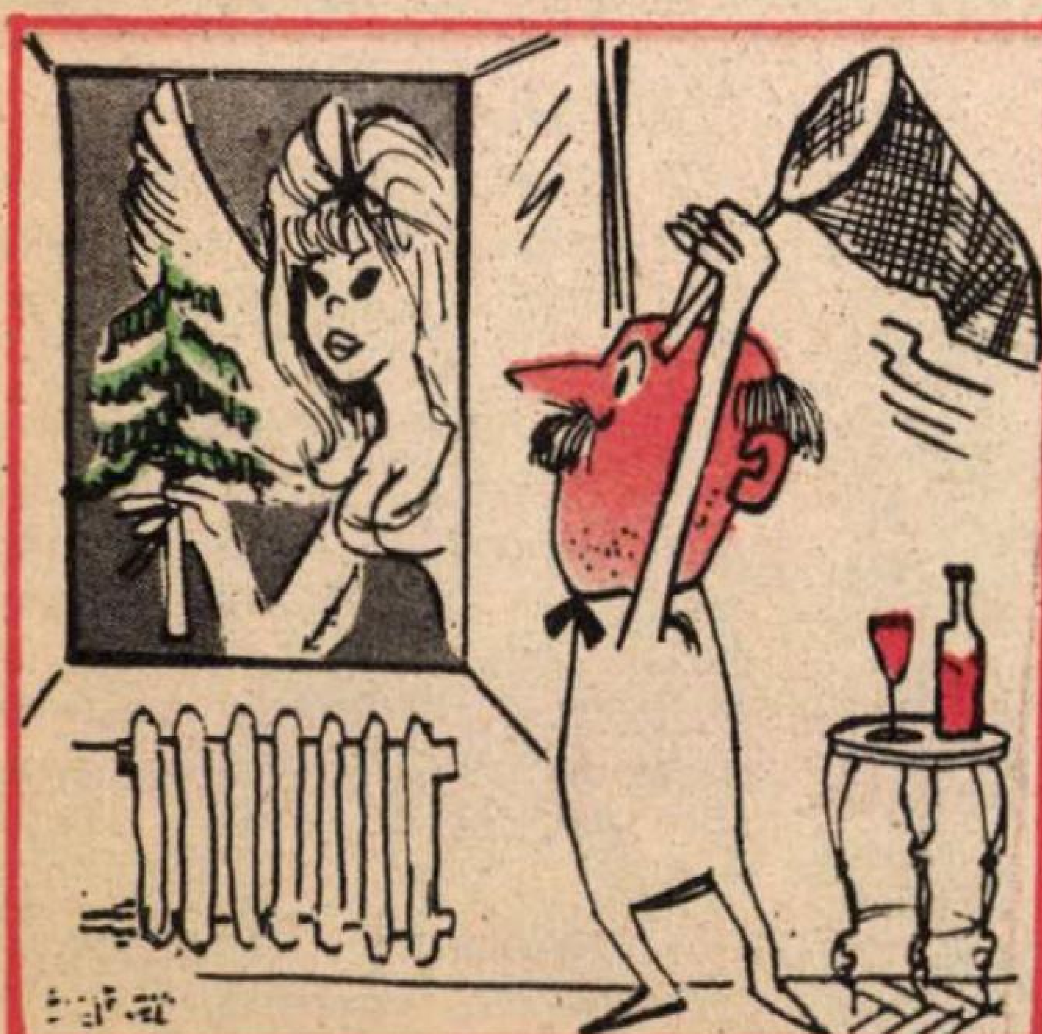
Az amit L. X. ír:
nekünk nem elixír...

Szilágyi György

Rideg férfiú

KARÁCSONYI PILLANATKÉPEK

Az agglegény karácsonya

Fenyőfatartó

A nagy pillanat

Barát József rajza

LUDAS MATYI EMLÉKKÖNYVÉBE

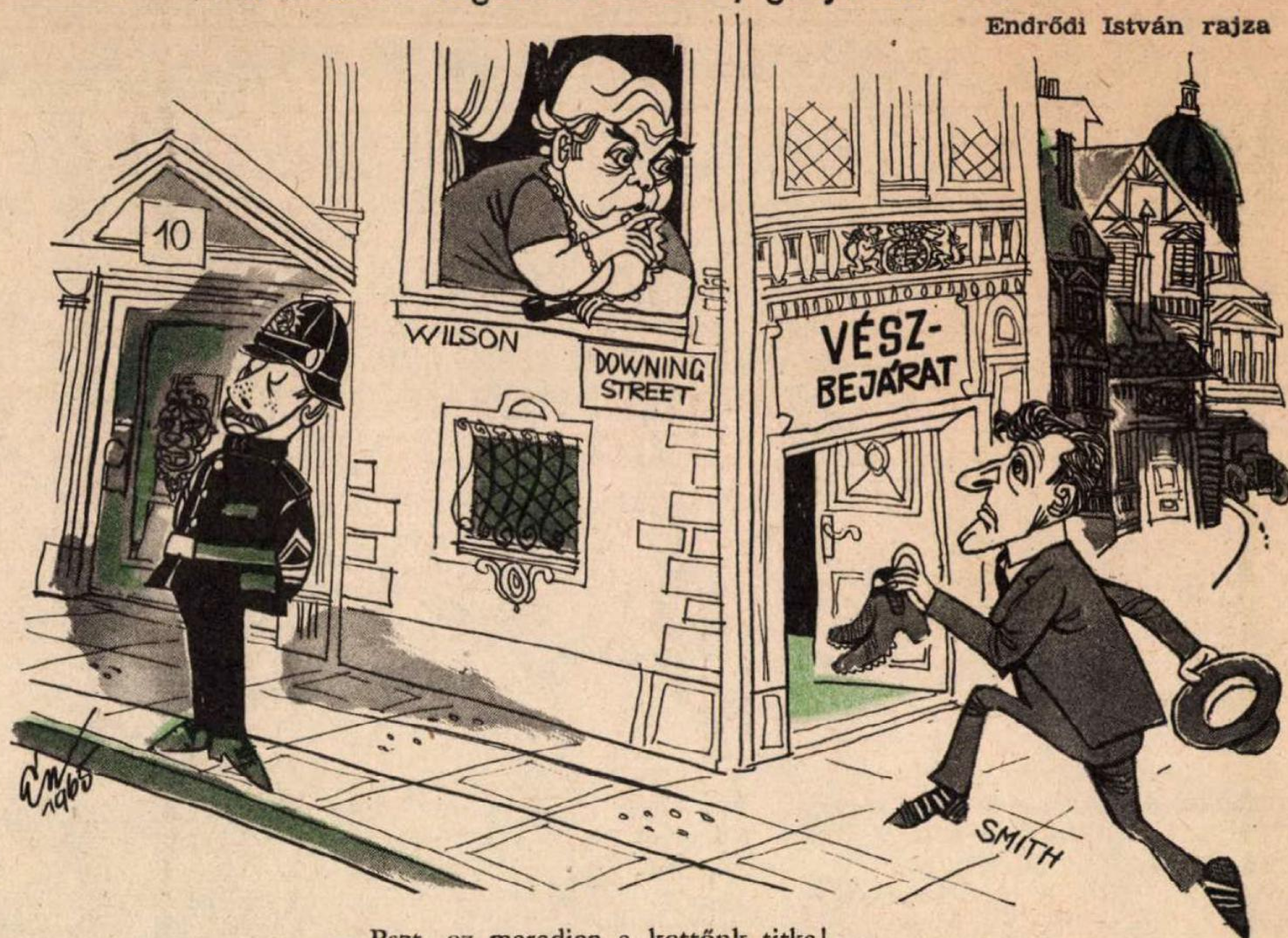
December utolsó hetében 90 éves leszek. Sok szép színházi estében volt részem mint szerzőnek, de a legszívesebben „Szilveszter" című operettem bemutatójára emlékszem vissza. Nagy gondban voltunk, nem volt primadonnánk. Akkor Kövessy Albert, az öreg színházi bölcs felhívta figyelmünket az éppen Pesten vendégszereplő debreceni színtársulat egyik tagjára. — Honthy Hannának hívják — mondta —, nagyon tehetséges. — Másnap a direktorral és Marton Géza zeneszerző társammal megnéztük a „Nebáncsvirág"-ban. Igazgatónk már az első felvonás szünetében felsietett Honthy Hanna öltözőjébe, és szerződtette. Idejében, mert a második felvonás után megjelent a „nagy" Beőthy László, és szintén szerződtetni kívánta a művésznőt. — Sajnálom, vezérem — hangzott a válasz —, egy felvonáshosszal lemaradt. — Marton Géza kárörvendett: lefőztük Beőthyt.

Darabnak, primadonnának nagy sikere lett, de Beőthyt nem főztük le, mert ő mint az Unió színházi tröszt legfőbb intézője, premier után megvette a színházat, a darabot, a szerzőket, a primadonnát, és az egészet beolvasztotta a trösztbe. És Honthy Hanna elindult a pályán, amelyen nagyobbnál nagyobb sikereket aratott, és arat még ma is.

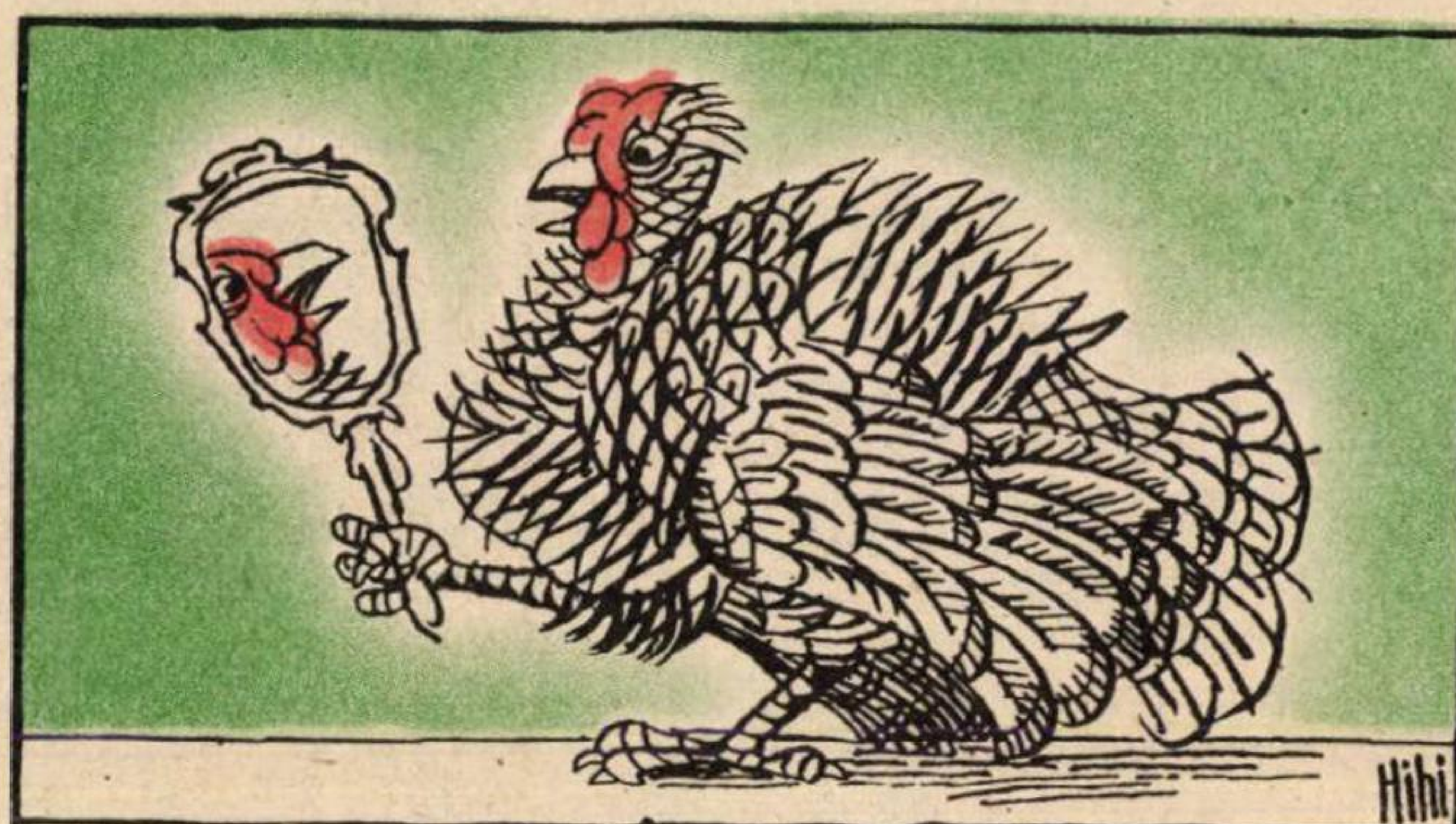
Urai Dezső

Wilson csak magánemberként fogadja Smith-et

Endrődi István rajza

– Pszt, ez maradjon a kettőnk titka!...

Pulykaméreg

– Én nem tudom, mit esznek rajtam az emberek!

Karácsonyi mentőangyal-szolgálat

Ki ölte meg LORD DIVINGSDALET?

(KRIMI)

„Ah, micsoda blamázs! — sóhajtott fel elkeseredetten Jackson felügyelő. — Már egy hete nyomozok itt a kastélyban, de még mindig nem tudtam meg semmit. Amerre megyek, gúnyos pillantásokkal találkozom, és összesúgnak a hátam mögött. Pedig én mindent megtettem, amit tőlem tellett. Kihallgattam a vendégeket, a személyzetet, összehasonlítottam a vallomásokat, ellenőriztem az alibiket és... Nincs és... Még mindig nem tudom, ki ölte meg a ház urát, lord Divingsdale-t."

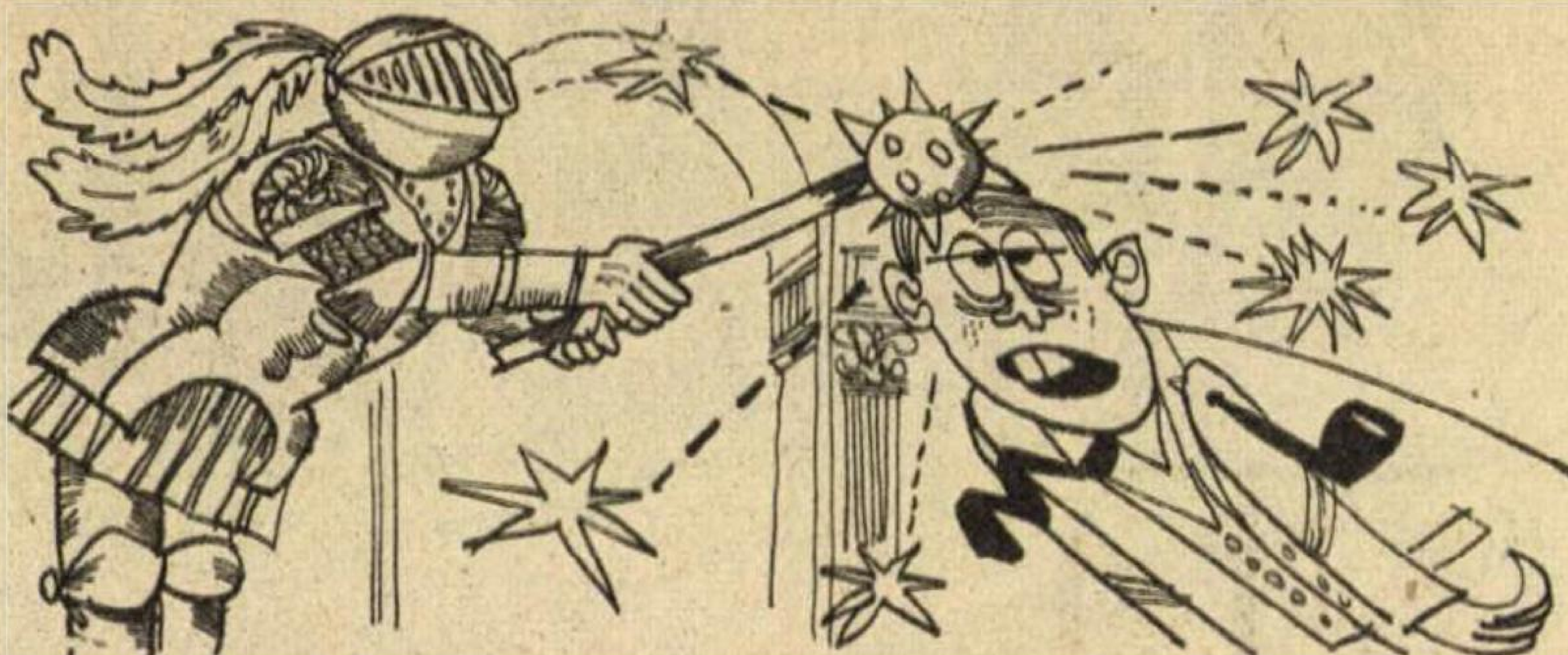
A gyilkosság pillanatában, a cselédségen kívül, öten tartózkodtak a kastélyban. Percy Bradford, a lord titkára, John Morton, a lord unokaöccse, Sir Archibald Hutton, a házigazda barátja és annak felesége, továbbá a csodálatosan szép, imádnivaló Jane Smith, egy távoli rokon, aki csak hétvégére jött le a kastélyba.

Ki követhette el a gyilkosságot?

A titkár elég gyanús fickó. Állítólag a lord már többször ki akarta rúgni. Az unokaöcs is gyanús: erején felül költekezik. Sir Archibald egy kéteshírű játékkaszinó tulajdonosa, a felesége, Barbara pedig a lord kedvese volt. Jane Smithről nem derült ki semmi, illetve az derült ki, hogy becsületes. Szegény, de becsületes.

A detektív hirtelen felkapta a fejét. Valami zajt hallott a folyosón. Gyorsan felállt, és az ajtóhoz sietett.

Valaki mászkál odakünn. Ki lehet az, ilyen késõn éjszaka? Már éjfél is elmúlt. Óvatosan kinyitotta az ajtót: a folyosón csend és sötétség. Jackson lábujjhegyen kisurrant a szobából... Tapogatódzva elindult... Egy lépés... kettő... három...

A következő pillanatban hatalmas ütést érzett a fején, és elterült a földön.

Jane szobájában, a lány ágyán tért magához.

— Mi történt?

— Attól tartok, hogy fejbe ütötték... Méghozzá alaposan.

Jackson megpróbált felülni, de nem tudott. Amikor megmozdult, pokoli fájdalmat érzett a koponyájában, és újra elájult. Midőn magához tért, már reggel volt. Odakünn a fákon versenyt daloltak a csízek és a feketerigók. A felügyelő felkelt az ágyról, és körülnézett a szobában. „Hogy kerülök én ide, Jane szobájába?" Aztán minden eszébe jutott. A feje már nem fájt, csak a tarkóján érzett valami furcsa nyomást, és ha megmozdította a fejét, csilingelést hallott...

— Nos, hogy érzi magát? — nyitott be az ajtón Jane.

— Kutya bajom — felelte Jackson, majd a lány szemébe nézett, és így szólt: — Köszönöm, hogy törődött velem...

— Folytatja a nyomozást?

— Persze hogy folytatom. Most folytatom csak igazán.

— Talált már valamit?

— Most hirtelen minden olyan világos lett előttem...

— Úgy látszik, használt a fejbevágás.

— A lordot tőrrel ölték meg. Mit bizonyít ez? Ez azt bizonyítja, hogy a tettes szereti a zenét, és sokáig élt Mexikóban. Azt hiszem, ez világos, nem?

— Teljesen világos — felelte ijedten Jane. — De nem akarja megnézetni magát egy orvossal?

— Fölösleges. Pompásan érzem magam. A gyilkosságot szerdán követték el. Mi következik ebből? Nos, mi következik?

— Fogalmam sincs.

— Pedig nyilvánvaló. A tettes nem nő, hanem férfi. Nem lehet nő, mert szerda volt, és szerdán a nők nem gyilkolnak. Eddig logikus, nem?

Jane bólintott, és magában arra gondolt: szegény fiú, teljesen meghülyült.

— Gondolkodjunk tovább — mondta Jackson fel-alá sétálva a szobában. — A tettes tehát férfi. Szerdán nem esett az eső, ezek szerint az illető indulatos ember, és szenvedélyes kártyás. Tud követni, Jane?

— Igyekszem...

— Szóljon, ha úgy érzi, nem elég logikus az, amit mondok... A lord szobája, ahol meggyilkolták, a földszinten fekszik, és az ablakok délnyugatra néznek, tehát a tettes már nem fiatal ember, és ért a késdobáláshoz.

— Honnan tudja?

— Egyszerű következtetés... Namármost... A lord az ablaknál ült, amikor a gyilkos, egy társasággal elhaladt az ablak előtt... Egy percre lemaradt, behajította a tőrét, aztán, mintha mi sem történt volna, csatlakozott a többiekhez. Igen, így volt, és már azt is tudom, hogy az illető bajuszos.

— Szintén logika?

— Megfogott — mondta mosolyogva a felügyelő. — Erre nem logikai módszerekkel jöttem rá... De megérzés, intuíció is van a világon...

— És most?

— Most megyek, és letartóztatom John Mortont, a lord unokaöccsét. Ő volt a tettes!

A detektív nagy lendülettel kilépett az ajtón. Abban a pillanatban egy hatalmas ütést érzett a fején, és minden elsötétedett előtte.

Amikor magához tért, egy kórházi ágyon találta magát. Bal oldalán a főnöke ült, jobb oldalán Jane.

— Gratulálok — mondta a főnök. — Bravúros nyomozás volt. Morton ütötte le magát, és aztán el akart menekülni, de elfogtuk. Azóta mindent bevallott. A késdobálást Mexikóban tanulta, ahol egy zenekarban játszott. A lordot azért ölte meg, mert az nem akarta kifizetni egy kártyaadósságát. Ezen összevesztek, és akkor a fickó bosszút esküdött...

Jackson tátott szájjal hallgatta. Egy szót sem értett az egészből, csak amikor Jane mindent elmagyarázott. Azt azonban még azután sem értette, hogy Jane miért ül mellette, miért fogja a kezét, miért csókolja meg a száját.

Mindenesetre gyanús volt neki a dolog.

Mikes György

A rendíthetetlen

– Az ötödik mosás után vasalni kell...

Nevelési vita

– Te rontottad el ezt a gyereket!...

Szenzáció a Pentagonban

– Korszakalkotó találmányom van! Tűzálló katonai behívó...

Kedves Ludas!

A Magyar Nemzet egyik vezércikkében a Horthy-korszak hivatalnok-önkényével és felelőtlen pazarlásaival szemben lázadó kisember elkeseredett szállóigéjeként idézi, hogy „Teheti, mert vasúti, magyar állam fizeti."

Kritika ebben a bárgyú kis dalocskában az akkori gazdaságpolitika vezetőivel vagy a hatalmaskodó és pénzt herdáló tisztviselőkkel szemben körülbelül annyi volt, mint amennyi dacos kiállást tartalmazott a fajok egyenlőségének eszméje mellett „Az én babám egy fekete nő" kezdetű, sokkal népszerűbb sláger.

Dr. B. Gy.
Bp., II., Mártírok útja

*

Az új büfében sorbanálltunk,
én és előttem hitvesem.
Amíg az ember sorra kerül –
meggondolhatja, mit egyen.

A marhapörkölt lett a győztes –
hadd birkózzék a sav vele!
Feleségem már meg is kapta
és az asztalra tette le.

– Ugyanazt kérek! – szóltam gyorsan,
mert a sav a gyomrot marta.
A nő rámnézett, s jó hangosan
hátraszólt, így: „Még egy marha!"

Sz. A.
Bp., XVI., Mátyásföld

*

A Hétfői Hírek riporterének erre a kérdésére: „Az elmúlt három évben hány elsőfilmes rendező kapott szót?", Herskó János így válaszolt: „Nyolc: Szabó István, Hintsch György, Gaál István, Kardos Ferenc, Rózsa László, Bán Róbert és Bacsó Péter. Azt hiszem: nem rossz eredmény."

Utána számoltunk, s kiderült, mégis rossz az eredmény. A nyolc elsőfilmes rendező ugyanis – hét.

G. I.
Bp., XII., Zugligeti út

*

Kérem, közöljék H. Györgyivel, hogy az 1966-os Kincses Kalendáriumban megtalálhatja névnapját, december 9-én. Eszerint nincs szükség dr. K. I. tanácsára, hogy április 24-én, a Györgyökkel együtt ünnepelje névnapját.

N. Gy.
Oroszlány

*

A Füles 1966-os évkönyvében, a vidám villám-iskola egyik kérdéseként, a 40. oldalon ezt olvastam:

„A Balatonról is folyton beszélünk,
Jogos hát, hogy a kérdést feladom:
Megtudná-e azt mondani kapásból,
Hogy micsoda és hol van Balaton?"

Megfejtésként a 230. oldalon ez áll: „Község Borsod megye ózdi járásában."

Ez valaha így is volt – de ma már Heves megye egri járásához tartozunk. Jó lett volna, ha egy újabb keletű térképre pillantott volna Fülesünk, mielőtt a kérdést feladta.

K. Gézáné
Balaton

3 kis vicc

— Kapitány, miért áll a hajó?
— Nagy a köd, asszonyom.
— Hiszen lehet látni a csillagokat!
— Az igaz, de azon az úton majd csak a robbanás után megyünk.

*

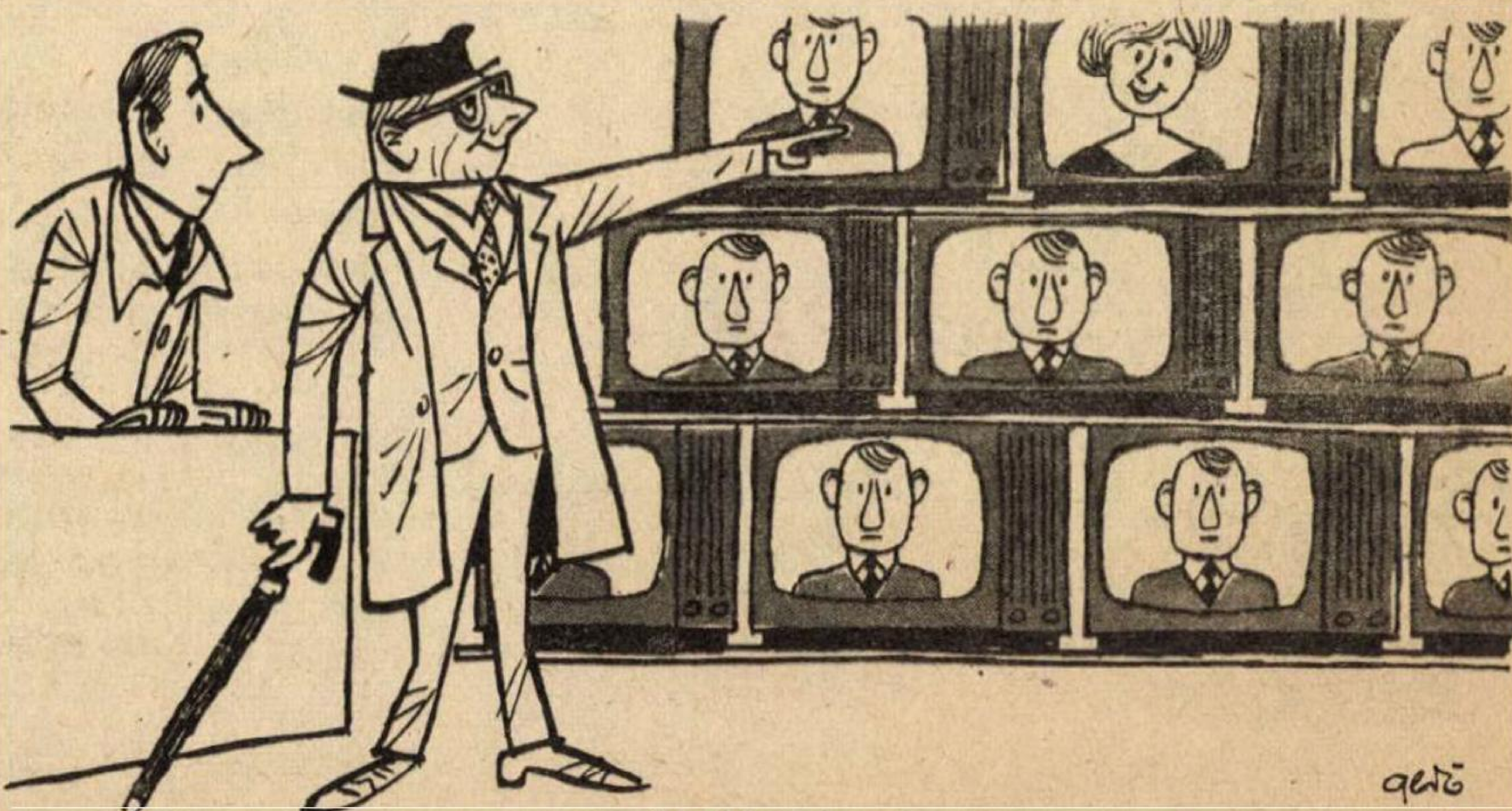
Az óceánjáró New Yorkhoz közeledik. Egy amerikai utas büszkén mutatja a mellette álló franciának a Szabadság-szobrot. A francia elgondolkozva nézi, majd így szól:
— Igen, nálunk is emlékművet szoktak állítani az elhunyt neves személyiségeknek.

*

— El akarok válni a férjemtől — mondotta egy amerikai színésznő a neves New York-i ügyvédnek.
— Semmi akadálya — felelte az ügyvéd. — Háromszáz dollárért azonnal megindítom a válópert.
— Háromszáz dollár? — kiáltott fel a színésznő. — Inkább lelövetem. Az csak százötven dollárba kerül.

Televízió-vásár

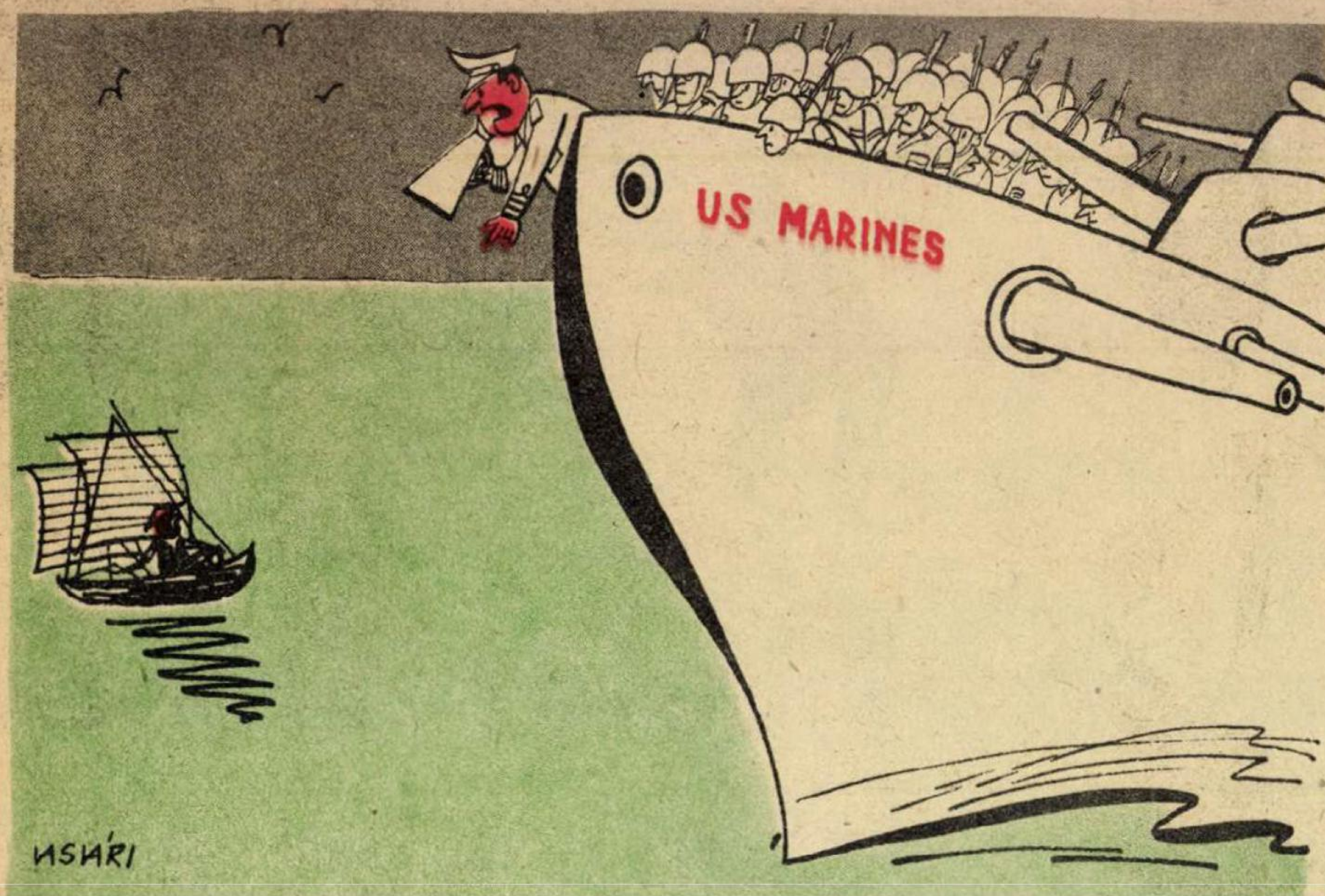
Gerő Sándor rajza

– Azt kérem!

A nyílt tengeren

Vasvári Anna rajza

– Nem tetszik tudni véletlenül, merre van Vietnam?

Mai gyerekek

– Vigyázzunk, gyerekek, nehogy megtudja a nagymama, hogy nem a Jézuska hozta!

A szabály, az szabály

– Sajnálom, kérem, ha nincs láza, nem írhatom ki!...

SZÜRKE KARÁCSONY

Szürke karácsony,
alkonyi köd,
a kopasz fákon
eső csöpög,
a sáros úton
nem fut ma szán,
csak árnyak járnak
egymásután.

Szekerek fával,
néma lovak,
valahol távol
fut a vonat,
lebbenő füstök
furcsa sasok —
hova utaznak
az utasok?

Kit visz a gőzös
a ködön át?
mennek-e gőgös
diplomaták
hálókocsin? És
a gondolat
hol megy szegény? A
kerék alatt?

Szürke karácsony,
alkonyi köd,
a kopasz fákon
eső csöpög,
fekete ólom
a Duna itt —
ki utazik ma,
ki utazik?

Török Rezső

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

BENT A BÁRÁNY...

Bent, a Pankotai Állami Gazdaság hodályaiban, sok ezer birka szorong – kint pedig a téli éjszaka farkassötétsége tátong. Villany nincs, a petróleumlámpa tűzveszélyes, a viharlámpa lenne az alkalmatos világítóeszköz. Ha lenne. De nincs.
Nincs a boltokban, nincs a nagykereskedelmi raktárakban, még az állami vállalatok elfekvő készleteiben sincs. Pedig hát ott...
A gazdaság vezetői nagyon aggódnak: közeleg az ellések

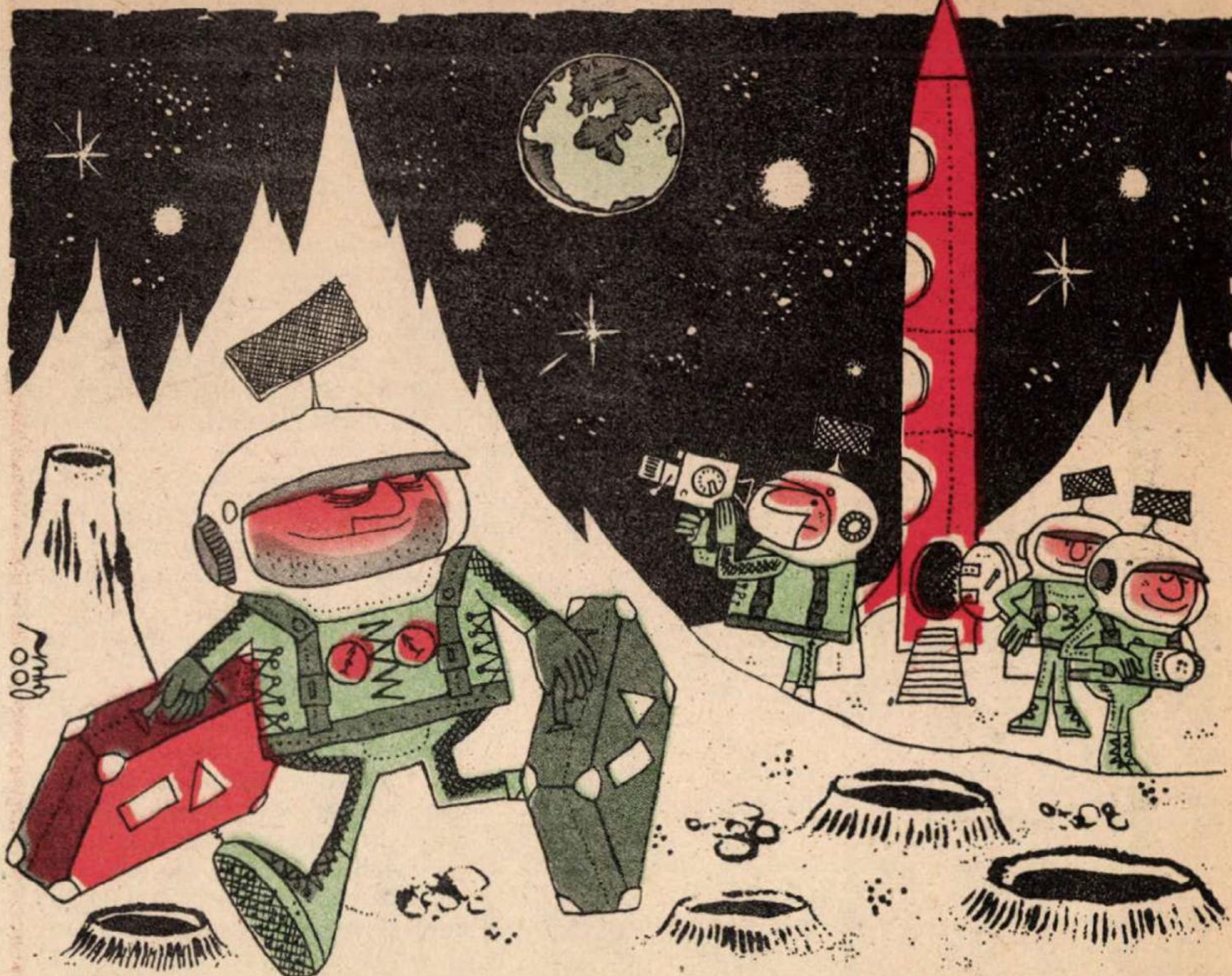

ideje, mi lesz, ha a nagy sötétségben csupa fekete bárány születik? De mivel ők lámpással keresve sem találtak lámpást, minket kértek meg: segítsünk!
Az ÜVÉRT-nél (a Budapesti Üveg- és Porcelánértékesítőnél), ahová fordultam, tudtak a viharlámpa beszerzése körüli viharokról. Ők azonban ártatlanok az ügyben – mondották –, akár a ma született bárány: szívesen forgalmaznák, de nem kapnak eleget.
Most érkezett egy szállítmány, amely éppen a Kereskedelmi Minőségellenőrző Intézetnél van vizsgálaton, ha ott megfelelőnek találják, az ÜVÉRT azonnal forgalomba hozza, s kielégíti a gazdaság igényeit is.
Most drukkolok: vajon a kis lámpácskák átmennek-e a vizsgán?
Nagyon kellenének már Pankotán!

(r)

Disszidens

Balázs-Piri Balázs rajza

Nyugdíjas Télapó

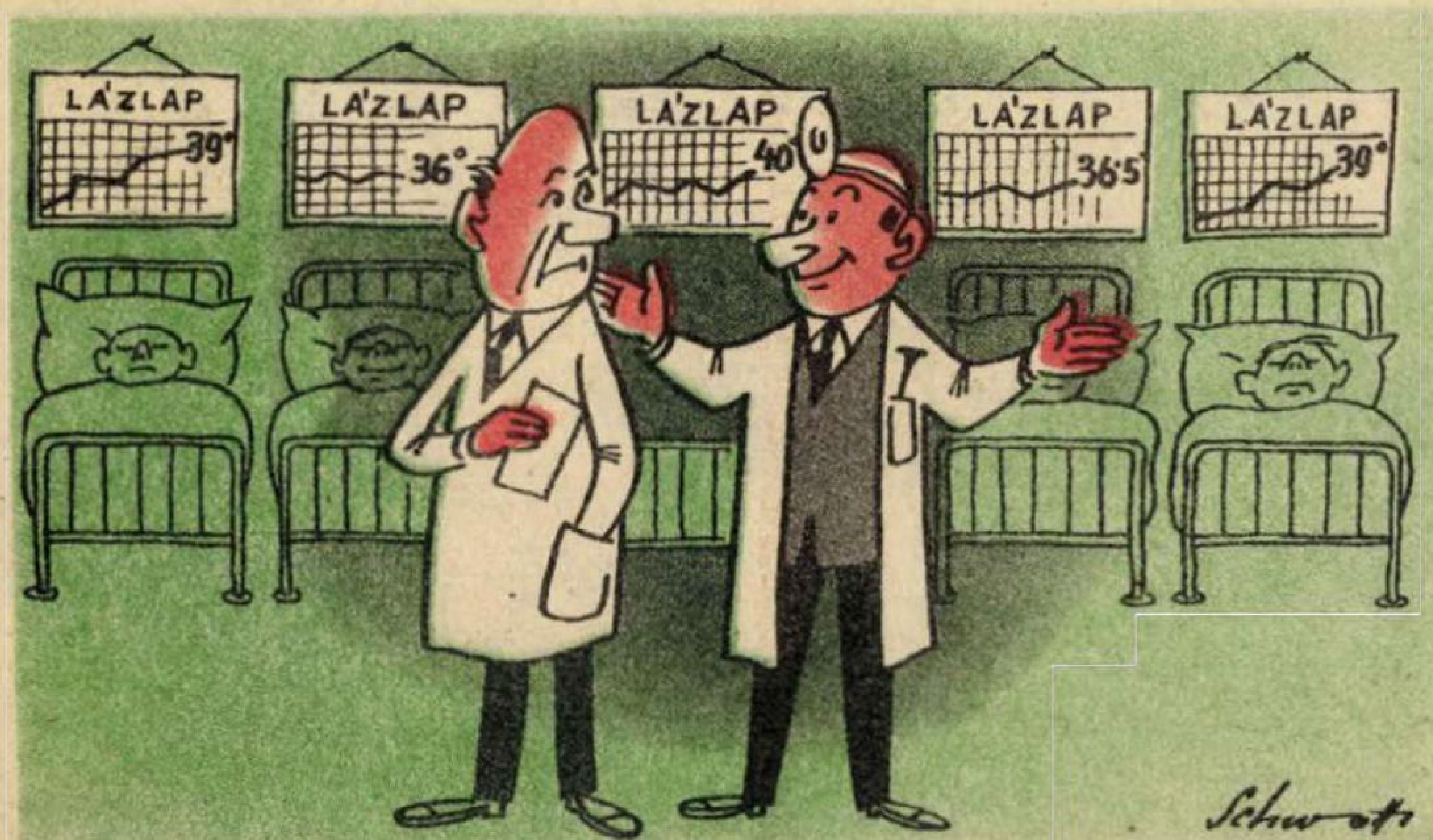

– Kerti törpe vagyok, ötszázért!

Szerkesztői üzenet:

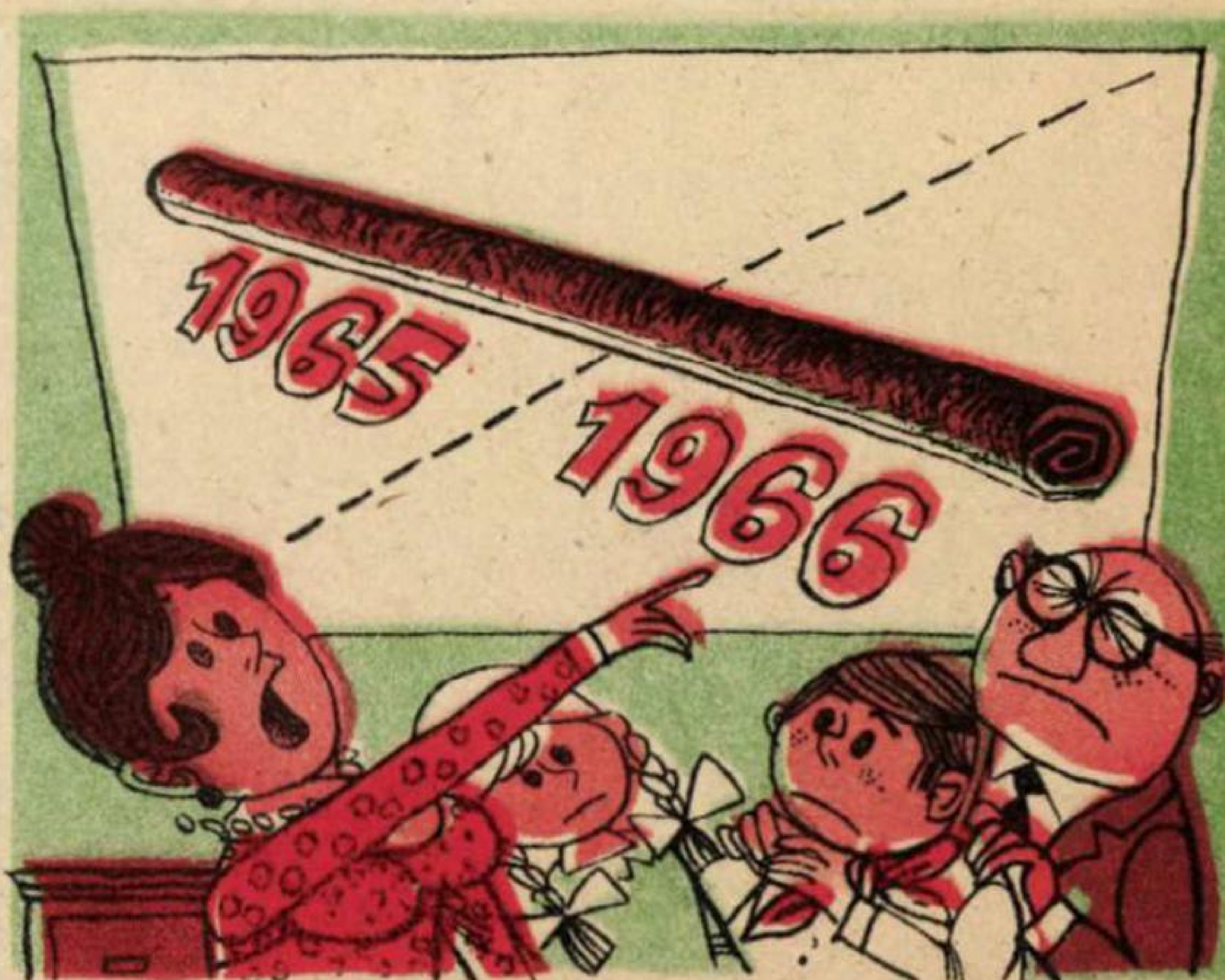
Minden beküldött írást elolvasunk, és levélben értesítjük azokat, akik közölhető vagy legalábbis tehetségre valló írást küldtek. A nem közölhető írásokat (rajzokat) nem őrizzük meg, de készséggel visszaküldjük azoknak, akik megcímzett válaszborítékot mellékelnek.

Globális tervteljesítés

– Nálunk minden rendben van! A betegek hőmérséklete átlagosan 36,8!

Közgazdász felesége

– Amint látjátok, bejgli-tervünk átnyúlik a következő év első negyedére is!

TÖRÖKORSZÁGI ANZIKSZ

Fülöp György rajzai

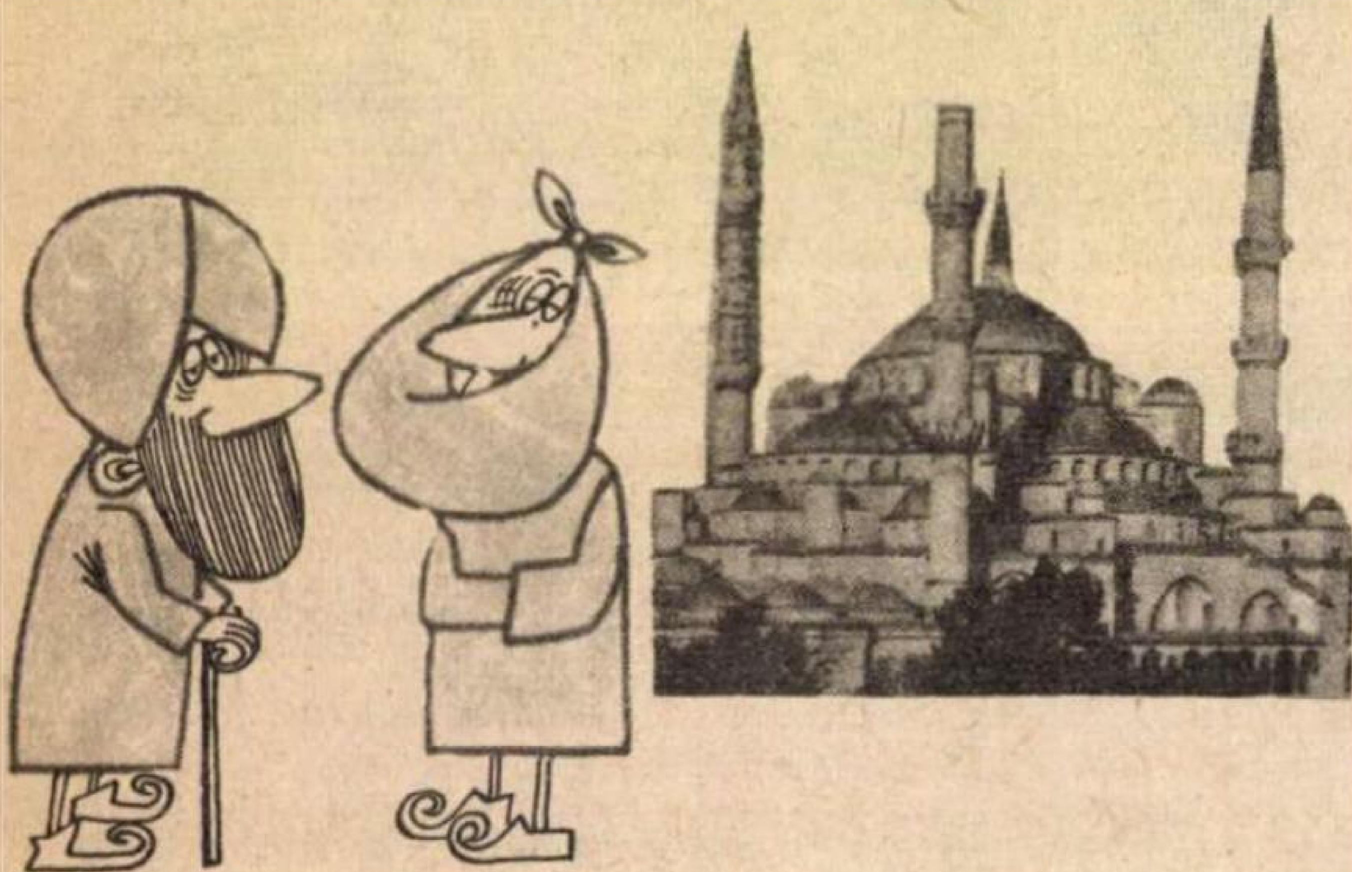
TAXI PESTEN 1

TAXI ISZTAMBULBAN 2

RENGETEG ÉDESSÉGET ÁRULNAK

GYÖNGY ÉLETE VAN A MÜEZZINNEK

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

MEGGY, MÁLNA, SZAMÓCA...

Miután már jó ideje befellegzett a gyümölcsszezonnak, az egészségügyi jó tanácsokat szívén viselő ember ellátogat egy konzervboltba, hogy fedezze családja téli vitaminszükségletét. Legfőképpen *lekvárok*, pontosabban ízek formájában. Bár, ami a pontosságot illeti, éppen az íz körül van valami — valami izé...

Mert ugyebár, ha már olyan előzékeny a konzervipar, hogy minden létező gyümölcsből főz lekvárt, és ezt az illető gyümölcs eredeti képmásával díszített címkékkel, pazar bőkezűséggel bocsátja forgalomba, akkor nem csoda, hogy a fogyasztó megszédül. Sőt, megrészegül a pompás választék láttán, felelevenedik latinos műveltsége — varietas delectat, azaz a változatosság gyönyörködtet —, és már szinte a szájában érezve az ízek gyönyörűségét, vesz málna-gyümölcsízt (Nagykőrösi Konzervgyár), és meggyízt (Kalocsai Paprika I. V.), és — ah, erdők illata — szamócaízt is (Gyümölcs és Főzelék Konzervgyár, Budapest), vagyis mindenféle-fajta lekvárt, amit csak talál.

Az első reggelire kibontjuk a meggyízt. Ezt eszegetjük kéthárom reggelen, bár az igazat megvallva, nem nagyon érződik rajta a meggy íze. De hát, édes istenem, a meggy az egy olyan átmenetiféle gyümölcs, félig cseresznye, félig ki tudja, mi; bontsuk ki a málnát.

Hm... Erőltessük csak ízlelő emlékezetünket: milyen is volt nyáron az a málna? Mert ezen valahogy nem érezni az ízét, szóval az izét. Sőt, még kimondani is nevetséges, ez a málna éppen olyan, mint a meggy volt.

Sebaj, majd a szamóca — ah, erdők illata —, az lesz a fejedelmi íz. Bontsuk csak ki a szamócalekvárt, akkor egyszerre ráízlelünk majd, micsoda különbség van az egyik és a másik gyümölcs között. Mert a változatosság, ugyebár, gyönyörködtet.

Hát ez nem is lehet igaz!... A szamócalekvár íze is, akárcsak a málnáé vagy a meggyé,

azazhogy egyiké sem. Ez is valami *generáliz*. Most már felbontva a meggy is, a málna is, a szamóca is, bontsunk egy negyedik, sőt ötödik üveget is. Amit csak lekvárban terem a a konzervipar bőkezűsége. Remek színekben sorakoznak a címkés üvegek. Sorra ízleljük az ízeket, és próbáljuk eltalálni, miféle ízre emlékeztetnek. Nehéz, fejtörős játék: képek alapján felidézni a gyümölcsök ízét. Kár, hogy kissé zavar ez az — izé a szánkban. De hát anélkül túl egyszerű lenne. Meggy... málna... szamóca... — így mulat egy magyar úr!

(— gj —)

Művészi fejlődés

— Látja, mester, így már nem giccs!...

BONN CSODA-FEGYVERE

Különös, mondhatni pikáns rendeletet hozott a nyugatnémet pénzügyminiszter. Január elsejétől kezdve bizonyos hölgyek... hogy is mondjuk... azok, akik a „világ legősibb női iparát” űzik, kötelesek bevételeikről feljegyzést vezetni, és annak arányában jövedelmi adót fizetni. Ilyen még nem volt! A városok éjszakai világában, Hamburgban, Düsseldorfban, Münchenben vagy Frankfurtban, hogy csak a népesebbeket említsük, felhördültek az érdekeltek. Mi lesz ebből? Kimutatást vezetni a bevételről, üzleti könyveket beállítani, jövedelmi adóvallomást benyújtani? Hiszen nemsokára egy-egy könyvelőnek kell sétálnia minden új adóalany mellett!

Először a hannoveri éjszakai pillangók lázadtak fel. Sebtében érdekvédelmi szervezetet alakítottak, és közfelkiáltással megválasztott elnöknőjük a polgármesterhez és a pénzügyminiszterhez fordult orvoslásért. Instanciájában többek között így kesergett:

— Harminc éve működöm a pályán, de ilyesmi még nem fordult elő. Ha adóval sújtanak bennünket, kénytelenek leszünk más foglalkozást űzni, és akkor mi lesz az idegenforgalommal?

(—a)

ANGOL SZURKOLÓK

A „Daily Mirror”-ban olvastuk ezt a jellemző tréfát. A feleség kérdezi a férjét:

– Visszavihetem az üres üvegeket, vagy a játékvezetőhöz akarod vágni őket?

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT:

Mit tartanak a legrútabb emberi tulajdonságnak?

A pontosságot. Ugyanis mindenhonnan elkésem.

D. F.

Az emberi butaságot, amelyet mindenki elborzadva fedez fel másokban.

F. L.

Az engesztelhetetlen haragot. Négy évvel ezelőtt négyszáz forintot adtam kölcsön egy kollégámnak. Azóta nem tud rám nézni.

F. Gy.

A kíváncsiskodást és a folytonos kérdezősködést.

(f—p)

A hatalomvágyat. Ismertem egy éjjeliőrt, aki mindig udvari anyagmozgató szeretett volna lenni. Mióta elérte a célját, nem ismeri meg régi barátait.

G. Sz.

A horkolást. Aki még álmában is gyötri embertársait, az ébren a legnagyobb disznóságokra képes.

K. A.

Ha *velem* igazságtalanok, ha *hozzám* türelmetlenek, ha *tőlem* vesznek el valamit, ha *felém* irányul a rosszindulat, ha *engem* nem értenek meg stb.

M. Gy.

A közömbösséget. Már rég elhatároztam: harcos cikksorozatban leplezem le, hogy mennyire kiterjedt és milyen káros ez a rút emberi tulajdonság. Aztán letettem a szándékomról, ha terjed — terjed, ha káros — káros. Semmi közöm hozzá.

R. B.

Az udvariasságot. Az udvarias ember igyekszik a legkevesebb befektetéssel barátokat szerezni.

S. A.

Mélyen fájlalom, de erre a kérdésre nem tudok válaszolni. Olyan sok legrútabb emberi tulajdonság van, hogy közöttük a holtversenyt még célfotóval sem lehet eldönteni.

(t.)

FELSZÓLALÁS TÖRPEÜGYBEN

Íróink és újságíróink napról napra odaállítják a szégyenpadra a kerti törpéket. Itt az ideje hát, hogy tárgyilagos szót is szóljunk végre róluk.

Esküszöm: nem vagyok sem titkos, sem nyílt hívük. Teljesen tisztában vagyok azzal, hogy a fogfájós kutyákkal és a pamutgombolyaggal játszadozó cicákkal együtt ők a giccs szimbólumai, ők a testet öltött Ízléstelenség, a művészetben ők az Eredendő Bűn és a Fő Ellenség. Rá kell azonban mutatnom itt arra a fontos esztétikai funkcióra, amelyet szintén ők töltenek be.

Itt van például X. Y., a jeles esztéta. (A kezdőbetűk fiktívek. — A szerző.) Némelyek kételkednek tudásában és hozzáértésében. Hogyan cáfoljon rá ezekre, hogyan mutassa meg oroszlánkörmeit? Vegyük például a szobrászatot. Bírálhatná a cseresznyemagfejű, hattyúnyakú, benőtt homlokú és oszloplábú huligánokat és huliginákat, akiknek testük legmeglepőbb pontjain is nőttek izomdudoraik. Vagy bírálhatná a lekerekített idomú vampokat és jampokat is, akik olyanok, mintha a felfújható gumijátékok gyárának a mintakollekciója volnának. Esetleg bírálhatná legújabb pattintott és csiszolt kőkorszakunk vagy hegesztett vasszerkezet-gyártásunk némely talányos értelmű, de (valami ezoterikus okból) műalkotásnak minősített termékét. És bírálhatna még sok mást is. De hát... a minap megjelent az újságban egy kritika... aztán a kollégák a Szövetségben meg a kávéházban... hiszen meg tetszik érteni, ugye? Oly könnyű ellenségeket szerezni...

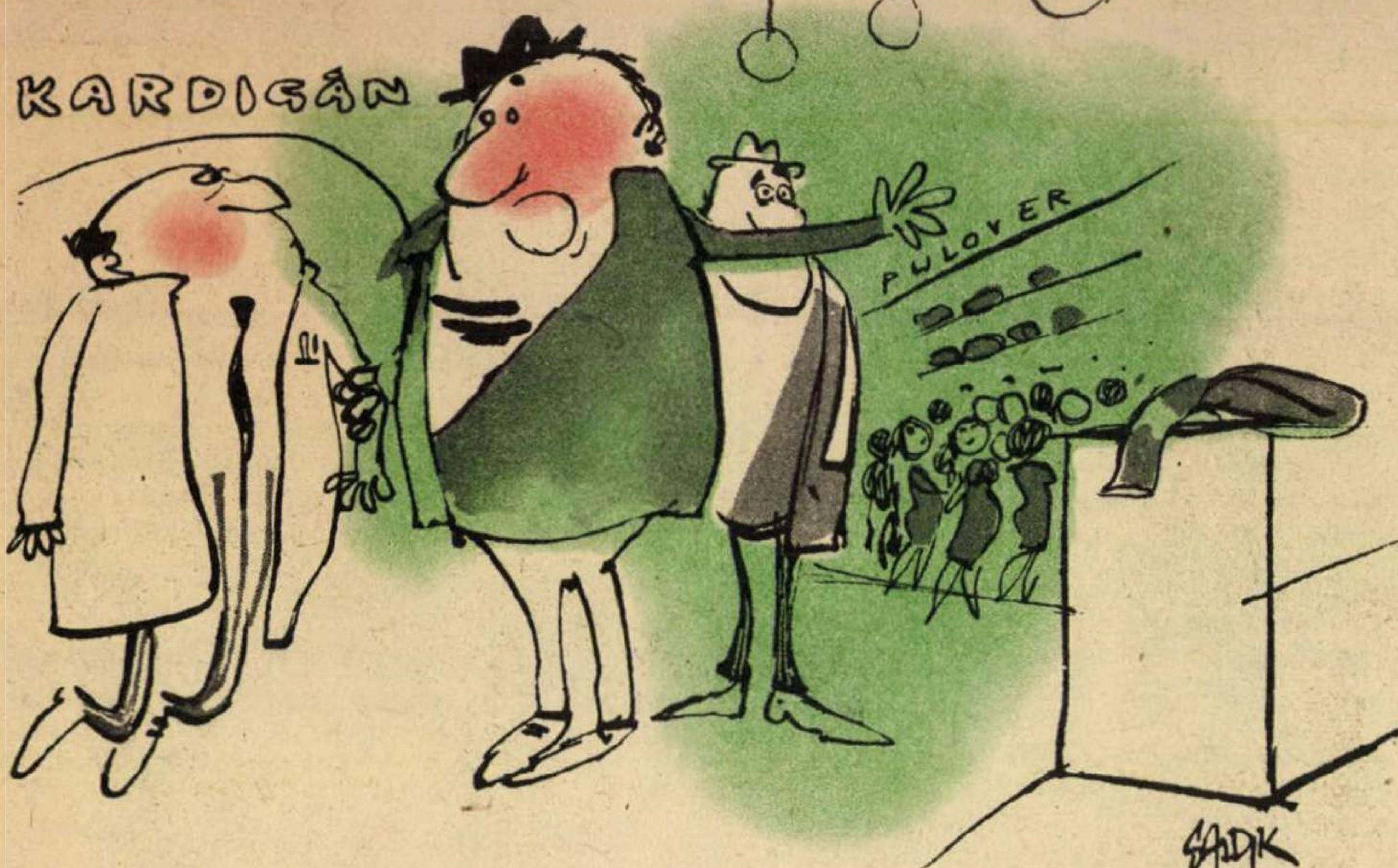
Mit tesz tehát X. Y.? A kerti törpéket (vagy társaikat) tűzi írógépe betűkarjaira. Ez jóval könnyebb, s egy egész raj legyet üt vele egy csapásra: egyszerre adja ragyogó bizonyítékát széles körű és alapos műveltségének, kifinomult ízlésének, bonyolult lelki alkatának, az új iránti érzékének, harcos kritikai szellemének és a társadalmi haladás ügyéhez való rendíthetetlen hűségének. (A felsorolás nem teljes.) Egyébként is: ha nem ezt tenné, rögtön megvádolnák, hogy a kerti törpékért rajong.

Nem szaporítom a szót: ismerjük el, hogy a kerti törpék (és társaik), bármilyen undokok is, fontos, mondhatnám: közhasznú szerepet játszanak mint az ízlés próbakövei és a közhangulat céltáblái. Rossz arra gondolni is, hová jutnánk kerti törpék nélkül. Nem, kerti törpékre szükség van! Sőt: az volna kívánatos, hogy — az esztétika példájára — minden tudományág jelölje ki a maga kerti törpéit. Kettős haszna volna ennek. Először is — megdicsőülnének mindazok, akik nem kerti törpét faragnak, hanem bármi mást. Másodszor — ugrásszerűen emelkedne közműveltségünk színvonala: nagy tömegek előtt válnék világossá, hogy mit ítéljenek el a jó ízlés és a marxizmus—leninizmus nevében, s mit ne.

Kálmán Endre

Vásárlási láz

Sajdik Ferenc rajzai

– Csomagolja be, kérem, az egész kötöttáruosztályt! . . .

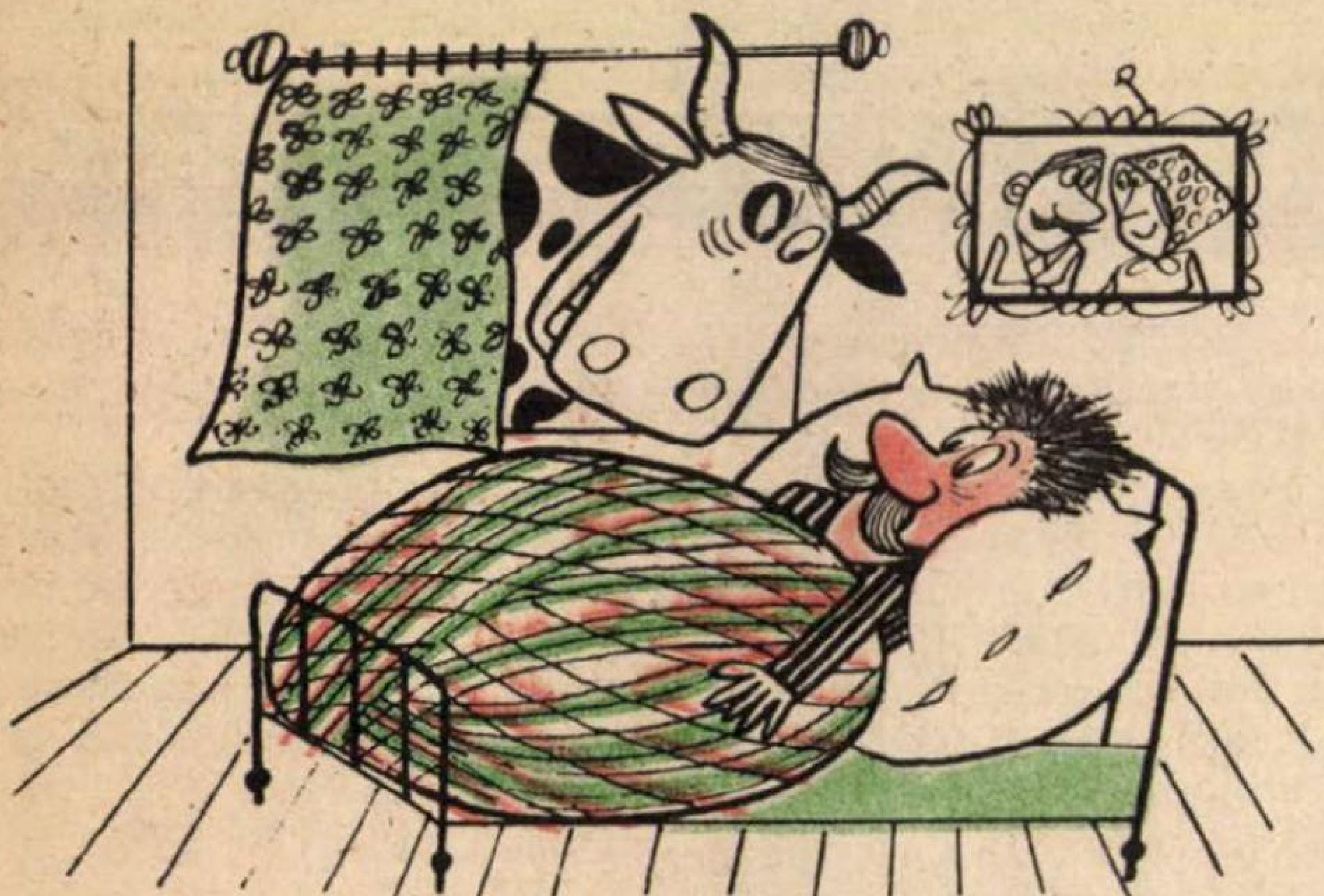
JÓSLÁS

— Milyen változásokat vár 2000-re? — kérdezték az egyik amerikai televízióban egy tudóstól.

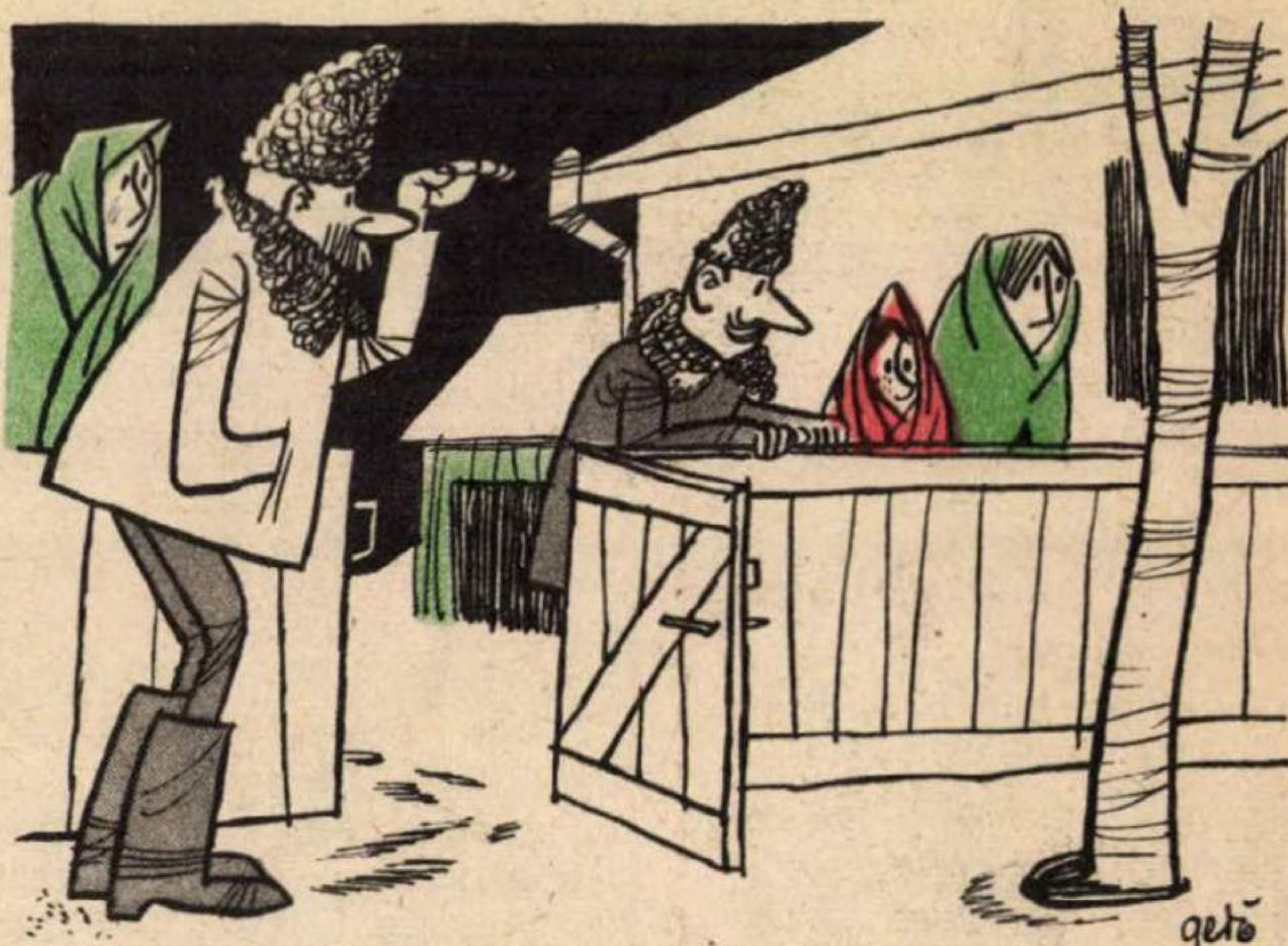
— Brigitte Bardot hatvanhat éves lesz! — válaszolt a tudós egy kis gondolkozás után.

Téli pihenő

– Ha lenne szíves, a reggelit gazduram! . . .

Falusi téli esték

– Jön már az a televíziószerelő?

FURFANGOS UTAS

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. – Kiadohivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220 – 65.7735 – Kossuth Nyomda, Budapest
Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850. INDEX: 25504